

Two stylized orange fish are positioned diagonally, one above and one below the title. They have large, expressive eyes and flowing fins, rendered in a vibrant orange color with some internal shading.

ATARAXIA ATAVAXIA

CURS 2000-2001

S

Editorial.....	2
Activitats.....	6
Noticiari.....	28
Literatura.....	47
Premis "Agustí Ricart 2001".....	53
Passatemps.....	60

Aquesta revista ha estat editada gràcies al suport de l'Associació de Mares i Pares d'Alumnes de l'Institut Joan Oró.

Coordinació: Marina Sorribes

Equip de redacció: Alumnes de l'assignatura optativa de Revista de 2n de Batxillerat.

Equip de maquetació: alumnes de 1r curs del Mòdul d'Arts Gràfiques.

Portada: alumnes del cicle formatiu d'Arts Gràfiques

Col·laboradors: A. López, C. Palau, M. Puig, D. Molins, L. Bell-lloch, M. Asensio, J. Dualgües., E. Rhys, J. Felis, T. Parra, J. Castillo, M. Canchal, M. Garsaball, M. Argilés, C. Nou, I. Fociño, G. Ribera, G. Forcat, L. Farrús, J. Rebull, P. Serrano, F. Soldevila, S. Hoyas, G. Herrero, E. Gensana, E. Ruiz, E. Gatiús, T. Vilagrassa, E. Valios, D. Guiu, O. García, G. Esquerda

EDITORIAL

Un any més podem veure el fruit del treball i l'entusiasme dels alumnes que han dedicat part del seu temps a l'Ataràxia. I un any més al que això escriu li toca fer una reflexió general sobre la vida quotidiana de l'institut.

Per més que l'edifici continua al mateix lloc, no es pot negar que l'institut està experimentant importants canvis. Els alumnes que estudien 2n de Batxillerat enguany són els últims que arribaran havent cursat l'antic BUP. L'any vinent finalitzarà els estudis secundaris la primera promoció de l'ESO. Ambdós esdeveniments seran celebrats amb la pompa que calgui.

Així mateix, s'han impartit per primer cop cicles formatius. Ningú no podrà dir que no s'han deixat veure els alumnes del cicle d'Animació d'Activitats Físiques i Esportives, tan cordials i ben trempats. I no diguem els de Preimpressió en Arts Gràfiques, que ja han fet el seu primer treball professional: la portada i la maquetació d'aquesta revista..

El curs vinent també s'acompliran els 25 anys d'ençà que l'Institut Joan Oró va començar a funcionar amb autonomia - els primers quatre anys l'edifici era una extensió de l'institut femení -. En els inicis era un mastodont, amb tots els racons ocupats per gairebé 1.500 alumnes. Poc a poc, any rere any, s'han anat fent millores, fins arribar a tenir unes instal·lacions que res no han d'envejar a qualsevol altre centre públic o privat.

Si s'acompleixen els terminis, el proper curs l'estrenarem en una sala d'actes d'aspecte molt més lluminós - que ja li tocava - mentre la serp d'Internet començarà a estendre la seva cua cap a les plantes superiors (de moment, als lavabos, encara no hi posarem connexions, però... qui sap?). Al mateix temps afirmarem la nostra projecció cap enfora: els intercanvis d'idiomes, els projectes internacionals i els viatges didàctics es mantindran com una de les característiques que donen caràcter a aquesta casa.

Però el més important continuaran essent les persones. L'ambient que entre tots sapiguem edificar, el bon rotllo - com alguns dieu - i la familiaritat de la qual en donen testimoni els antics alumnes, que molts anys després d'haver marxat encara parlen del seu institut.

En tant que persisteixi aquesta imatge, fins al punt que sapiguem mantenir i divulgar l'estimació per l'institut, El "Joan" continuarà essent una referència important de la història personal de molts ciutadans de Lleida.

Antonio López

EQUIP DE REDACCIÓ

Alumnes de l'optativa de Revista de 2n de batxillerat: V. Abad, J. Berga, L. Castillo, O. Comes, M. Garcia, J. Garcia, J. Martin, M. Robles, J. Romero, L. Ruiz, A. Torres, J.M. Velasco, A. Villoria.
professora: M. Sorribes.

EQUIP DE MAQUETACIÓ

Alumnes del Cicle Formatiu d'Arts Gràfiques:

C. Aixalà, I. Álvarez,
D. Casanova, M. Castet, M.
Cervós, V. Fernández,
S. Ferrer, X. Garrofé,
S. Gatiús, J. Mateu,
N. Mesalles, T. Rodríguez,
J. Ruiz.

Professores:

N. Sentís i R. Parella.

CURS 2n BATXILLERAT 2000/2001

2n BATXILLERAT A

2n BATXILLERAT B

2n BATXILLERAT C

CURS 2n BATXILLERAT 2000/2001

2n BATXILLERAT D

2n BATXILLERAT E

ELS BERLINESOS ENS VISITEN

Un grup de catorze alumnes i dues professores de l'institut Nelly-Sachs de la capital alemanya, van visitar del 16 al 26 d'octubre la nostra ciutat. En aquest intercanvi, es van fer nombroses sortides, i la primera va començar tan bon punt van ficar els peus en territori català. A la sortida de l'aeroport, se'ls va portar a verure tot seguint el bus turístic, la ciutat Comtal. Quan van arribar a Lleida, vora les nou de la nit, es van presentar a les respectives parelles-famílies i cadascú cap a casa.

El dia següent ens trobarem a l'institut, on els va rebre el senyor director, i mentre nosaltres érem a classe, els alemanys estaven visitant els monuments més emblemàtics de la nostra ciutat.

Com sempre, no podia faltar la típica excursió a Cellers, per visitar la cova dels muricecs, i anar a l'hostal del llac. També és tradició a Lleida el mercat al carrer "mercadillo", així que van anar de compres.

El divendres vam anar a visitar Saragossa (el Castillo de La Aljaferia i la catedral del Pilar, entre d'altres ...).

El cap de setmana, vam estar qui més o qui menys junts. El dilluns 23, a causa de la forta pluja que queia, va ser impossible realitzar la sortida prevista al Parc Natural de la Mitjana, i es van passar tot el dia al centre, assistint a les classes.

Dimarts, van anar d'excursió amb un grup d'estudiants de 4t d'ESO a Artesa de Segre, a veure el Castell de Montsonís, i Miravet. El darrer dia, se'ls va deixar temps lliure per fer les últimes compres, i van realitzar un dinar de comiat, del qual els va agradar molt la idea d'afegir cargols a la paella. Finalment, va arribar el fatídic dia 26, a les 7h i 45 minuts, el

grup d'estudiants alemanys, van marxar cap a la capital catalana per agafar l'avió que els retornaria després de deu dies, a casa.

Ares Villòria i Mombiola

castanyada es va celebrar el 31 d'octubre. Les classes van començar amb tota normalitat.

La festa va iniciar-se a les 12 del migdia i va finalitzar a les 13:30 h.

Els alumnes de 4t d'ESO van ser els organitzadors de la venda de castanyes. Ja portaven una setmana venent tiquets entre els alumnes del centre. Aquests diners serviran per ajudar-los a pagar el viatge de fi de curs.

Les castanyes les van coure als porxos del pavelló i la venda de castanyes al costat mateix, hi havia cola, llimonada, taronjada, tot tipus de refrescos, encara que de moscatell no n'hi havia ja que la majoria eren menors de setze anys.

Una altra activitat va ser una exhibició d'aeròbic al pavelló del nostre institut. La van organitzar els alumnes del Cicle Superior d'Animació d'Activitats Físiques i Esportives. Aquesta exhibició anava adreçada a professors i alumnes. Va tenir bastant èxit, els que van apuntar-

s'hi van quedar ben satisfets, però la gent, a vegades, és molt vergonyosa i els costa baixar a les pistes a ballar.

Una altra activitat van ser les cucanyes adreçades a tota l'ESO. Aquesta sí que va tenir molt èxit, van apuntar-s'hi molts nens i nenes.

A més a més també vam poder gaudir d'una exhibició d'arts marcial a la graderia del Campus. També va haver un campionat de tennis taula molt animat.

Una nova atracció que va ser molt sorprenent va ser el muntatge d'un "passatge del terror", anava adreçat solament als alumnes d'ESO. Realment "feia por", va impactar molt i alguns alumnes es van quedar bocabadats i molt espantats.

Un any més hem pogut viure la festa de la

Castanyada,
una tradició
catalana que
també
conservem al
nostre institut.

Olga Comes

INTERCANVI AMB

Si he de recordar algun fet per la seva complexitat de tots els que han passat en aquest centre mentre jo n'he estat alumne, sens dubte serà l'organització d'aquest intercanvi... És estrany, que aquestes coses se solen interpretar com a un mal presagi, com si alguna cosa no hagués de rutllar bé, però no, no va ser el cas. De fet, recordo quan al juliol tot estava planejat per viatjar a la ciutat de Moers, situada a la part oest d'Alemanya, prop de Düsseldorf i Köln. Ens n'havíem d'anar al mes de setembre, abans de començar les classes, però hi ha haver problemes amb l'institut de Moers i vam haver d'optar per ajornar l'intercanvi mentre buscàvem un altre institut. Vam tenir, aleshores la sort que en Carles Badia, el nostre professor d'alemany, va trobar el Wildermuth Gymnasium, una escola a la ciutat universitària de Tübingen, al sud de Stuttgart, on ens acollirien de molt bon grat.

Després de tots aquests tràfecs, el 12 de novembre érem a l'aeroport del Prat a punt d'emprendre el viatge cap a Stuttgart.

Una hora i mitja després havíem arribat al lloc i alguns dels nostres anfitrions ens donaven la benvinguda a Alemanya a l'aeroport mateix. D'allí ens dirigírem, ja fosc, cap a Tübingen on ens esperaven la resta de les famílies, que ens mostraren de seguida un tracte molt familiar i amigable. Vam fer-nos tots molt amics de seguida.

Durant els dies que vam ser allí, vam poder comprovar com és la vida estudiantil a Alemanya: els horaris, les classes... i també vam gaudir de moltes sortides i viatges curts.

Dels llocs on vam anar cal destacar-ne Stuttgart i Bebenhausen així com també la interessant visita a una pastisseria on vam poder elaborar els típics "Bretzeln" i la visita a la ràdio Südwestfunk 3 on assistírem en directe a una emissió i visitàrem els estudis. Deixeu-me però, donar més detalls sobre els llocs:

Tübingen és una ciutat universitària d'uns 80000 habitants situada al sud de Stuttgart. Per la ciutat passa el riu Neckar que la divideix. el monument més important.

Stuttgart és la capital de l'estat de Baden-Württemberg. És una ciutat molt més gran que Tübingen. Nosaltres en vam visitar el museu d'història i els palaus que actualment fan de seu del Cal destacar-ne el seu fabulós nucli antic -no per posar-me a l'estil "profe d'art"- sinó perquè realment és fantàstic. Us ho podeu imaginar com viure en el típic poble dels contes, i si no, la foto us ajudarà a entendre-ho. El seu castell és el govern estatal. El museu de la Mercedes Benz en aquesta ciutat també va ser una visita molt interessant, sobretot per aquells més entesos en la matèria.

També cal destacar el menjar tan fabulós que ens van donar, sobretot comparant-lo amb el que ens donaren a Berlín. Tots vam poder tastar les especialitats suaves: els Maultaschen, els Spätzle... i tot un seguit de coses que no havíem vist mai, fent especial esment de la truita de macarrons!! I si no, doncs almenys sempre podíem anar a cruspir-nos tranquil·lament un Döner, (especialitat turca que es fa amb carn, verdures i espècies) o passar-nos per l'Störschen a tastar un dels molts tipus de cervesa que podem trobar a Alemanya.

Amb tot això, van passar els dies molt de pressa, i arribà el dia de la tornada. El segon viatge, aquest cop de tornada, no va ser ni de bon tros comparable amb l'anterior. La diferència bàsica: aquest cop era un viatge de tornada, no pas d'anada. Les cares alegres i nervioses del primer dia eren el 25 de novembre cares llargues i tristes perquè havíem deixat els nostres amics fins a la retrobada. Ni molt menys pretenc dir que no ens alegràvem de tornar a casa, ni molt menys; encara que és inevitable agafar estimació a aquelles persones que ens havien acollit meravellósament durant 15 dies i ens sabia greu deixar-los.

El vol va ser aquest cop força més turbulent que l'anterior. Vam trigar bastant més de l'hora i vint minuts de l'anada, o almenys aquesta és la impressió que ens n'enduguérem.

En arribar a Barcelona, l'aire era més càlid que a Alemanya, i ja tots érem conscients que tornàvem a ser a casa. El viatge en autocar cap a Lleida va ser llarg, perquè era fosc. No obstant, en arribar al Camp d'Esports, ens esperaven allí les famílies i tots

ens vàrem alegrar de veure'ns. pesat. Era l'hora del balanç final: els 14 dies a Tübingen van ser una experiència inoblidable i irreplicable en què tots vam poder conèixer com es viu allà, fer nous amics i fins i tot conèixer-nos més entre nosaltres ja que van ser 14 dies de convivència a totes hores. Va costar molt d'esforç aconseguir-ho, però crec que va valer la pena, i cal agrair-ho a en Carles Badia i la Rosa Taribó, que ens van acompanyar. Esperem que els alemanys ens tornin la visita el maig del 2001.

"Ich muß zurück fahren!! Schon lange wollten wir nach Tübingen fahren und endlich, am 12. November 2000 sind wir dort geflogen.

In Deutschland war alles einfach super!! Die Gastfamilien waren sehr freundlich und die Partners und Partnerinnen auch. Es ist ein schönes Erlebnis gewesen. Ja, wir haben viel Spaß in Deutschland gehabt, so wann wir mussten nach Spanien wieder fliegen fühl

ten wir alles so traurig. Jetzt träumen wir von dieser Zeit in Tübingen wieder zu kommen aber wir wissen schon dass die Deutschen kommen hier im Mai.

Aber Tübingen ist nicht unser einiges Kontakt mit Deutschland... wir haben auch die Leute aus Berlin hier in Lleida eingeladen und in September fahren wir dahin.

Trotzdem ich bin schon zweimal dort gewesen ich freue mich sehr auf Berlin: Stadt, Kultur, Leute, Spaß und LoveParade!!"

Just Castillo Iglesiasn weil wir uns untergehalten haben, mit dem Deutschen und auch mit uns selbst.

Just Castillo

EXCURSIÓ A CALDEA

Divendres 24 de novembre, els alumnes de 1r. de batxillerat vam anar d'excursió de tutoria a Caldea, un balneari situat a Andorra. Ens acompanyaven els professors: A. Yus, R. Sebastián i C. Casado. És una de les excursions més divertides i alhora relaxants que hem fet mai. L'estada al balneari va ser de tres hores, de les 12.00 fins les 15.00 de la tarda, molt poc temps encara que no ho sembli.

Per relaxar-se bé s'ha d'estar en silenci, hi ha un munt de coses, entre elles: el solàrium, les aigües termals a 36°C, la calenta i a 14°C freda, les bombolles del jacuzzi, les saunes amb llums relaxants amb 80°C de calor seca, i olors aromàtiques, hi ha també hamaques per al relax amb infrarojos i encarats a la llum que ve de l'exterior a través dels vidres.

La llacuna exterior està situada a fora del recinte i s'hi accedeix per un riu que va de dins a fora, també s'hi pot anar per una porta encara que es passi més fred. dia inoblidable però molt curt. La temperatura normal és de 32°C a 34°C, una bona temperatura.

Un cop vam haver sortit del balneari, tothom se'n va anar a menjar, i a les 18:00 estàvem al Punt de trobada on vam fer les compres i els encàrrecs de la família.

A les 21:00 hores vam arribar a Lleida, més relaxats que mai, un dia inoblidable però molt curt.

Míriam Garsaball

FESTIVAL DE NADAL

Malgrat les any no va seguir les línies precàries marcades d'anys anteriors, condicions de sinó que va adoptar el format treball en què ens d'un programa de televisió de moviem (bastants problemes màxima audiència en la seva per accedir a la sala franja horària, La Cosa Nostra, d'actes per assajar) fet que li va donar més aquest any, el originalitat i fluïdesa al festival. quedar prou bé.

En aquest Nadal Buena fuente (interpretat per Javi del 2000, doncs, Castillo) i Paco i el festival ha canviat de Palomino (ambdós direcció, ja que aquest no representats per Javi Martín), estava format només per van materialitzar-se a actuacions musicals, sinó que l'escenari del Joan Oró on amb també es van afegir paròdies Tamara (interpretat per Ares d'anuncis de televisió a càrrec Villoria) i la senyora Seisdedos (representat per la nostra Física, la interpretació d'un estimada secretària monòleg extret de l'obra administrativa, Divina) van Criatures de T de teatre a fer les delícies del públic càrrec de Xavier Chavarriga, i la assistent. Altres actuacions interpretació, de piano i flauta destacades del festival van travessera, d'una peça de la ser les ja tradicionals nadales pel·lícula The Lion King amb de la senyora Hortal, que què ens van delectar Marta van omplir l'escenari d'alumnes Pachón i Maria López, i la dels seus cursos, i les posada en escena del cèlebre actuacions musicals que any tema dels Beatles, Yesterday, rera any se situen com a càrrec de Carles Chacón al actuacions estelars a la nostra piano i de Josep Rebull, Guillem peculiar forma de celebrar el Ribera, Gemma Vilaró i Irene Nadal. Aquestes actuacions musicals Pociño a les guitarres. van ser interpretades pels Amés, la presentació d'aquest

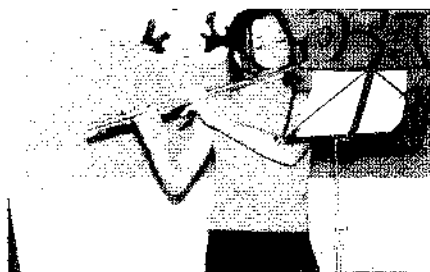

alumnes de l'institut, fent imitacions d'artistes consagrats com poden ser: King Africa, Sisqó, Madonna, Noelia, Christina Agullera, Britney Spears, Michael Jackson, Five, Chayanne, Shanya Twain, Camela...

L'única "pega" que es pot trobar a la festa del dia 22 de desembre va ser en l'apartat tècnic, ja que, tant els micròfons com l'equip de so, no van funcionar de la manera que esperàvem, sigui per la qualitat del material o per la falta de competència de "les encarregades".

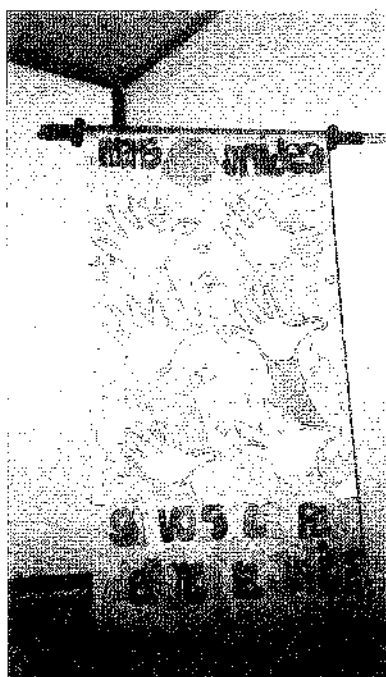
En definitiva, que els pròxims a organitzar el festival de nadal del Joan Oró, ho tindran molt difícil per superar l'alt llistó que s'ha fixat aquest any, així i tot, volem desitjar-los molta sort perquè l'any que ve tot surti igual de bé, o millor, que aquest.

Alba Torres, Judith Romero,
Jesus Garcia, Javier Martin

DIA INTERNACIONAL DE LA PAU

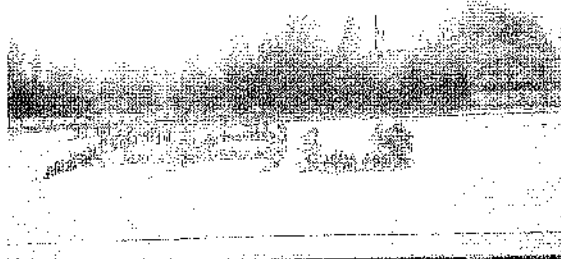
El dia 31 de gener, com cada any, es va celebrar el Dia Internacional de la Pau. El nostre centre va voler afegir el seu gra de sorra a aquesta causa amb tot un seguit d'activitats per a tots/es els/les alumnes.

A les 12 hores, a la sala d'actes de l'institut, es va fer una conferència amb el títol "Construïm la pau", promoguda per "Mans Unides" amb el lema "Si vols la pau defensa la justícia", exposada per Paquita Deltell, delegada a Lleida

de "Mans Unides", i per Ricard Burballa, professor d'educació física a l'institut Josep Lladonosa i ex representant de Lleida al Congrés dels dipu-

tats. Prèviament, Diana Herrera, Sandra Castro, Maria Llop i Lorena Sánchez, alumnes de 4t d'ESO, havien preparat un cartell anunciador de la jornada que va decorar magníficament la sala d'actes.

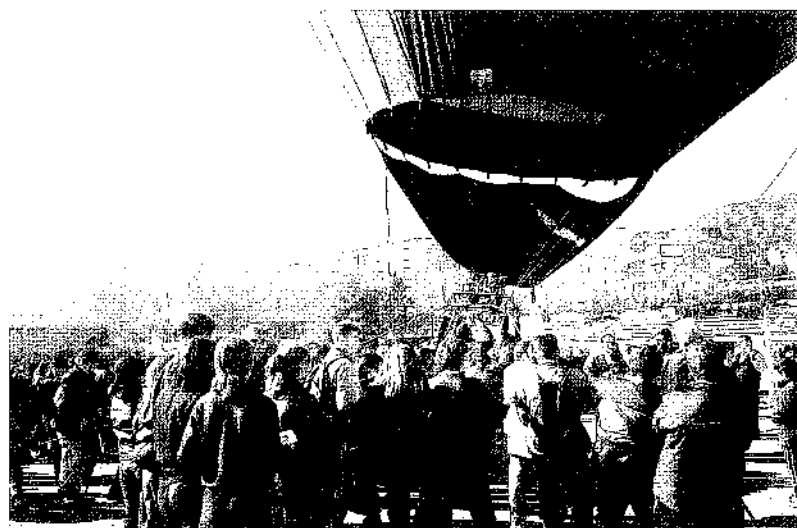

Després de la conferència, l'institut es proposà enlairar un globus al pati amb un representant de cada classe de cada curs, però això va ser impossible a causa de les inclemències del temps que, amb fortes bufades de vent, no va deixar que el globus s'enlairés correctament. Tot i aquest "contratemp", la festa va poder acabar bé ja que es van poder llançar els missatges de pau elaborats pels mateixos alumnes, que després van ser recollits per tal de confeccionar els propis murals a

les aules respectives, i es va fer tot allò que estava programat per aquell dia en què l'important no era pensar en l'èxit de l'institut a l'hora de realitzar les activitats, sinó en la sinceritat a l'hora de reclamar uns drets essencials dels que no gaudeixen molts països. En definitiva, tota una gran demostració de solidaritat a càrrec dels alumnes i professors de l'institut.

Jesús García - 2n de Bat

Javier Martín - 2n de Bat.

UN DIA A LA RÀDIO

Tot va començar quan la nostra tutora, Dolors Molins, ens va animar a participar en un programa de ràdio que organitza el Departament d'Ensenyament anomenat "Tertúlia per a joves". Tots nosaltres ens vam quedar una mica sorpresos perquè mai en la nostra vida havíem fet un programa de ràdio i no sabíem com realitzar-lo.

El tema de la tertúlia era "La discriminació de la dona". La nostra tutora ens va donar algunes idees i cada membre del grup en va redactar un breu escrit. Quan ja teníem tots els escrits fets, ho anàvem assajant fins que va sortir mínimament bé. Tot i tenir el text escrit no el volíem llegir, intentàvem que sortís una mica natural i espontani. Faltava poc pel dia d'anar a la ràdio i tots estàvem nerviosos.

Va arribar el dia 15 de febrer, eren les cinc de la tarda i ens trobàvem a l'entrada de l'emissora de Ràdio Lleida. Vam obrir la porta i, una vegada érem a dins, vam observar l'ambient que s'hi respirava. Era emocionant. A les sis ens va tocar entrar dins "la peixera", és a dir, l'estudi de gravació. Els auriculars damunt la taula, el micròfon preparat perquè algú parlés i nosaltres que desitjàvem que tot sortís bé. Comença el compte enrere 5,4,3,2,1... a la fi es va encendre el temut llum roig i el programa va començar. Primer va parlar el Josep Rebull que feia una petita introducció del tema; després venia la Irene Pociño que explicava la història de la dona durant el segle XX; més tard va parlar el Guillem Ribera que exposava la idea d'igualtat que volíem transmetre; a continuació la Lilian Farrús tractava el tema dels maltractaments i, tot seguit, la Georgina Forcat ens va fer reflexionar sobre la discriminació que pateix la dona actualment. Finalment el Josep Rebull va tancar la tertúlia tot confiant que en el futur el tema es resolgui.

Ens ho vam passar d'allò més bé i tenim moltes ganes de tornar-hi. Els responsables de l'activitat i de la ràdio ens van tractar molt bé. Ens van ensenyar les instal·lacions i vam presenciar un programa de ràdio en directe durant uns minuts.

Per acabar volem donar les gràcies a les persones que ens han ajudat a participar-hi i a tota aquella gent que en aquella hora ens va escoltar.

Irene Pociño
Georgina Forcat
Lilian Farrús
Guillem Ribera
Josep Rebull.
3r ESO

VIATGE A MUNIC

El 2 de març a les 5 del matí, els alumnes de 2n de batxillerat, acompanyats pels professors Teresa Parra, Carme Palau i Antoni López, ens vam endinsar en una nova aventura, arribar a Munic.

L'anada es va fer molt pesada, eren moltes hores a l'autocar, abans d'arribar-hi vam fer una parada per França, vam passar la nit a Colmar. L'endemà al matí estava tot nevat, però això no ens va impedir continuar la nostra aventura. Durant el matí vam estar visitant la ciutat de Ulm, lloc on va néixer Einstein, i acabada aquesta visita continuarem fins arribar a Munic on vam visitar l'anella olímpica i el centre històric.

Al dia següent vam anar mig adormits pels canvis d'horaris cap al Museu de l'Home i la Natura, un museu força animat. Durant la tarda vam anar al camp de concentració de Dachau, ens va impressionar bastant veure tot el que va succeir durant l'època de Hitler, allà mateix ens van posar un vídeo sobre la història del camp i tot seguit vam anar a fer una ullada pels crematoris, les esglésies, ... vam voltar per tot el camp.

Aquesta mateixa nit vàrem visitar una de les cerveseries més mítiques de la ciutat de Munic.

Dilluns vam estar tot el matí i part de la tarda al Museu de la Ciència i la Tècnica, on ens van fer una classe pràctica de química.

El dia 6 vam arribar a Berna. Abans de dinar i ja una mica afamats vam visitar les cascades del Rin.

A l'endemà ja érem a Suïssa, vam estar-hi de passada, a la tarda vam estar a Ginebra, alguns van anar a una exposició d'automòbils i d'altres van anar de visita per les tendes de Ginebra. Aquesta mateixa tarda ja ens vam endinsar en el viatge de tornada.

La tornada no va ser tan pesada, tots dormíem, era un viatge nocturn. Vam arribar a Lleida a les 10 del matí.

L'estada allà va ser molt divertida, tots els companys ens vam fer més companys.

OLGA COMES

LAURA RUIZ

MIRIAM ROBLES

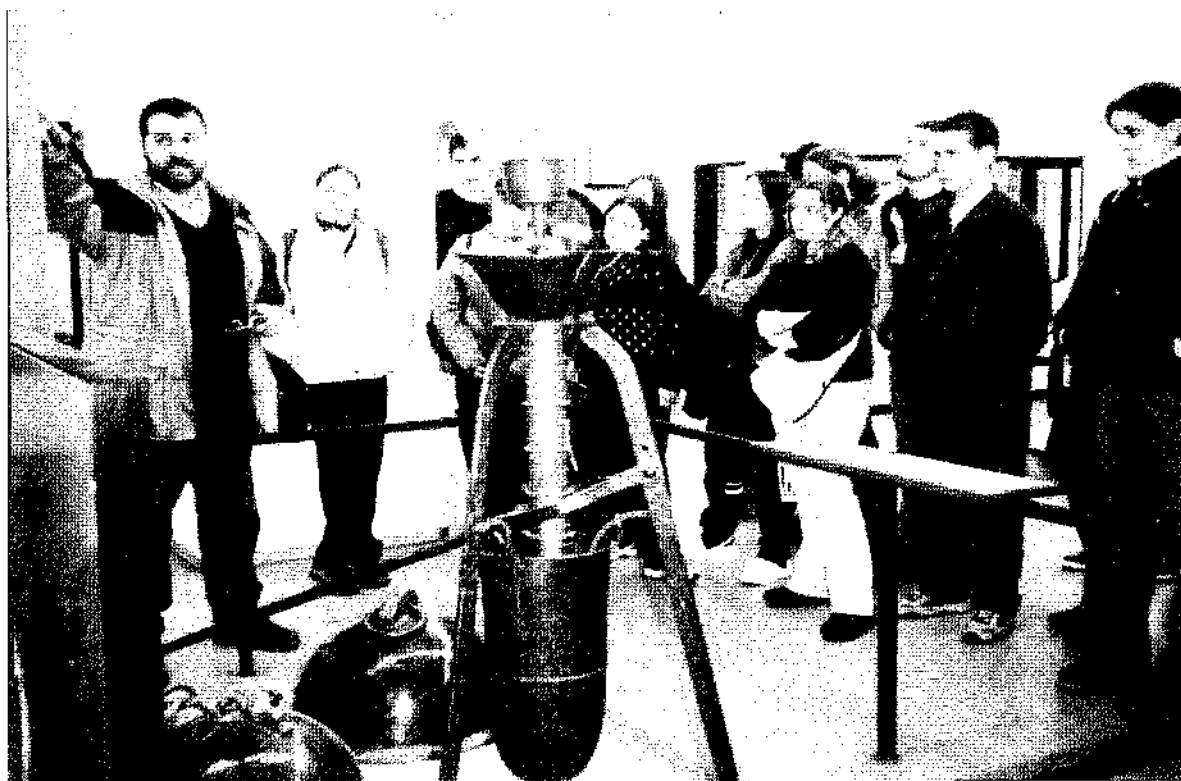

FOTO: C. PALAU

MUSEU DE LA CIÈNCIA I DE LA TECNIC A la secció de Física del museu el Sr. Director explica la importància dels hemisferis de magdeburg dins la història de la física. Otto von Guericke va demostrar el 1654 els efectes de la pressió atmosfèrica quan 16 cavalls no van poder separar els dos hemisferis que abans s'havien unit al buit.

FOTO: C. PALAU

DACHAU La visita al camp de concentració no fou recreativa sinó colpidora i educativa. El Sr. director dona les explicacions abans d'entrar. En el recorregut pel recinte els alumnes posen davant el temple catòlic.

FOTO: C. PALAU

NYMPHENBURG Vam visitar el Museu de l' Home i la Natura instal·lat al palau de Nymphenburg. Gerard, Norma, Lidia, Thais i les companyes no es van resistir a fotografiar-se davant l'estany i el palau malgrat el fred i la pluja.

Viaje a Madrid

Salimos de la estación de trenes, 12 alumnos y 2 profesores (Sr. Usall y Sr. Pascual), un martes a las 2 de la madrugada y después de 8 horas de viaje y con sólo dos supervivientes en pie, llegamos a Madrid.

Y así empezó nuestro primer día: cogimos 4 metros cargados con todo el equipaje para dejarlo en el hostel, salimos corriendo para coger otros 4 metros para llegar a la estación de autobuses, para una vez allí coger un autocar que nos llevaría a Toledo, nuestra primera visita.

Pasamos el día de un lado a otro por la ciudad visitando sus maravillas, sobre todo un cuadro del Greco, "El Entierro del Conde de Orgaz". Y después de recorrer la ciudad tres o cuatro veces, vuelta a empezar con los metros y con los autocares.

Conclusión: una ciudad muy bonita pero para verla en coche!!

Los otros cuatro días los pasamos en Madrid, visitamos el museo del Prado, el Thyssen, el Reina Sofía... (hemos salido críticos de arte!!).

Fuimos al retiro, visitamos la puerta del sol

(oh!! decepción, es tan pequeña que casi ni la vimos), también vimos la puerta de Alcalá, el palacio Real y lo típico de la ciudad.

En los ratos libres visitamos el resto de la ciudad y algunos tuvimos el placer de visitar el Santiago Bernabeu y de camino al hostel pillamos un "huracán" al principio de la Gran Vía (que casi no lo contamos) y llegamos empapados y cansados de correr.

Y a parte de ver la ciudad también vimos famosos!! a Jero (al salir de clase), Santiago Segura (Torrente), Gabino Diego (un actorazo de "cuidao") a Isabel (al salir de clase), y a la cantante del momento: TAMARA y su madre la seis dedos!! Fue una excursión muy interesante y divertida, y sobretodo los profesores se portaron y nos dejaron salir por las noches, así que conocimos Madrid de día y su fiesta por la noche. Ya en Lleida tuvimos que comprarnos zapatillas de deporte nuevas ya que a parte de dejar dinero dejarnos también mucha suela de zapato de tanto andar.

Desde aquí queremos mandar un saludo a Pacu y a la señora de la limpieza.

Estefanía Ruiz, Esther Gensana

Viatge a Galícia de 4t. d'ESO

Ja era hora que féssim un bon viatge! Portàvem quatre anys sense fer una excursió més llarga que Port: Aventura o Barcelona. Però, finalment va arribar; destí: Galícia. Ens acompanyaven les professores:

Carme Escué, Lidia Bell-lloch i Cristina Banllés.

Dia 5 de març: vam sortir a les 6 del matí del camp d'Esports. Anàvem tots molt feliços encara que amb una mica de son.

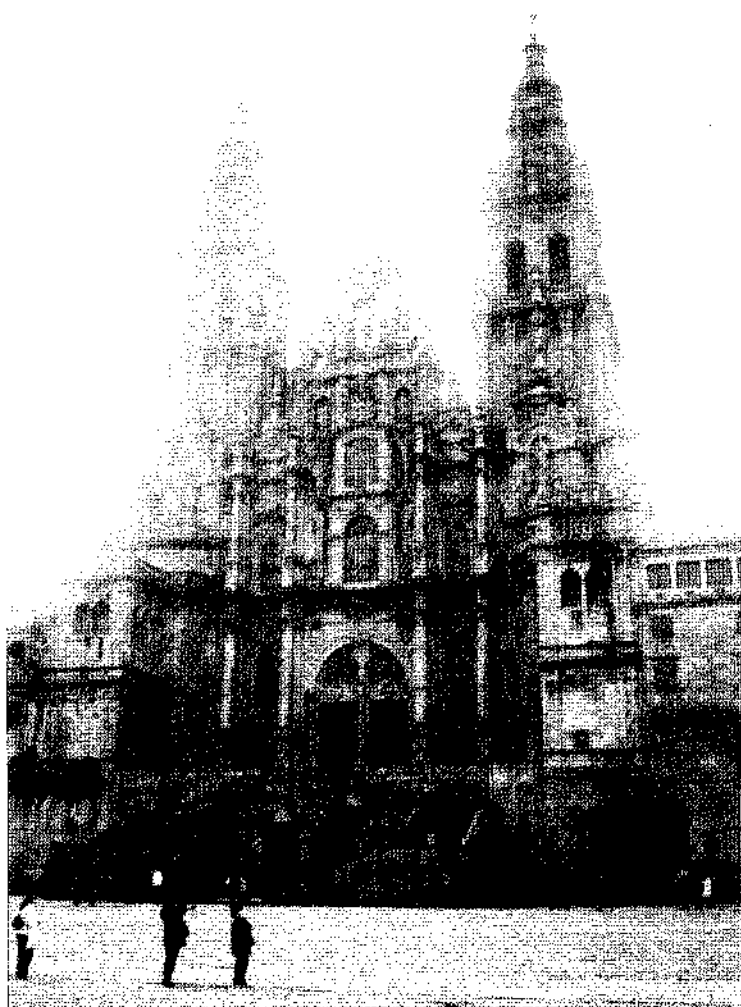
La primera parada important que vam fer, va ser a Burgos. Ciutat en la qual vam aprofitar per veure la seva esplèndida catedral.

Dia 6 de març: ens vam haver d'aixecar molt d'hora, vam baixar al menjador a esmorzar i vam sortir a visitar la Piatja de la Lanzada i l'illa de la Toja. Aquell matí plovia moltíssim i feia tant vent que a la meitat se'ns van trencar els paraigües.

La platja era preciosa, però el més destacat eren les grans onades que es formaven. Per anar a l'illa, van creuar pel Puente de los Deseos, on tots vam començar a demanar el nostre desig més profund perquè es complís. Un cop a l'illa, vam veure la seva catedral, la qual tenia totes les parets cobertes de petxines i també vam aprofitar per comprar els famosos sabons de la Toja. Després vam tornar a l'hotel per tal de menjar i a la tarda vam visitar la població de Combarro, famosa pels "hórreos" i el Monasterio de Foyo.

Dia 7 de març: encara ens vam aixecar més d'hora que el dia anterior, ja que havíem d'anar a A Coruña i a Santiago de Compostela, que es trobaven força lluny de l'hotel. A Coruña és una ciutat preciosa, vam pujar a la Torre de Hércules, des d'on

es podia observar tota la ciutat envoltada pel mar. Vam visitar la Plaça de Maria Pita i vam donar un tomb per la ciutat. Després vam marxar cap a Santiago, allà, vam visitar la famosa catedral.

Dia 8 de març: un cop vam haver esmorzat, vam començar el viatge cap a Portugal, concretament al poble de Valença do Miño. Hi havia moltes botigues, la majoria venien roba i tovalloles.

A continuació vam visitar el Monte de Santa Tecla, i vam veure les restes arqueològiques cèltiques, on a causa de l'alçada, feia molt fred i un vent gelat. Després d'haver dinat, ens vam dirigir cap a la ciutat de Vigo, on vam visitar un parc molt bonic i els que encara tenien diners, van fer les últimes compres.

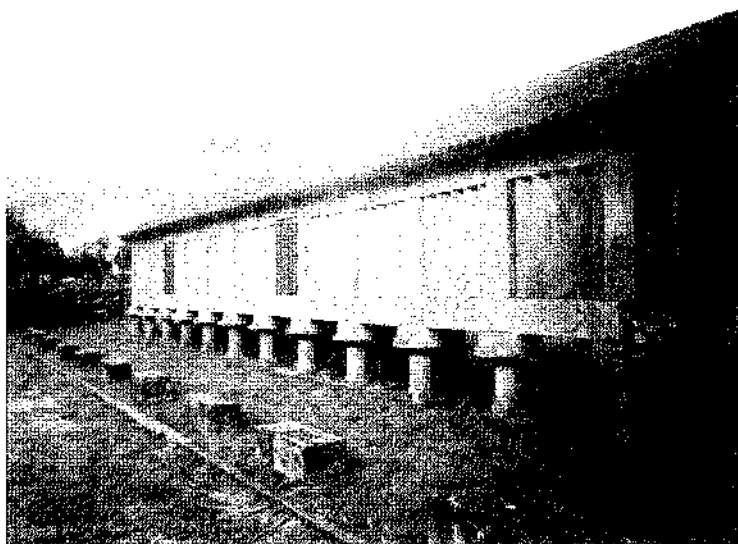
Dia 9 de març: és el dia de tornar a casa. La parada més interessant que vam fer, va ser a Sòria, on vam estirar una mica les cames donant un tomb pels seus carrers.

Sense adonar-nos vam arribar a Lleida, ja ens estaven esperant tots els familiar i amics, tots impacients i amb un munt de preguntes per fer-nos.

Els dies van passar volant, però sempre tindrem el record d'aquest viatge. Va ser inoblidable!!

Patricia Serrano

4t. A ESO

EXCURSIÓ D'ABIONCILLO

Els nois i noies de 2n d'ESO, hem anat d'excursió de fi de cicle a Abioncillo (Sòria). Us en faré un petit resum, us explicaré com ha anat tot:

Abioncillo és un petit poble gairebé deshabitat, ja que en aquest poble només hi viuen 2 o 3 persones. A més hi ha animals terrestres com per exemple, un gat, gossos, gallines, porcs senglars entre altres. També hi ha animals aquàtics: peixos de moltes espècies diferents. No obstant els que més hi abundaven eren els corbs.

Hi ha molts llocs extraordinaris per visitar, els que nosaltres hem vist i ens han agradat més són:

La Laguna Negra: és un gran espai envoltat de vegetació amb un gran llac glaçat.

D'aquí en ve el nom de "Laguna" i el nom de "Negra" esdevé d'una llegenda que es conta als entorns.

Un altre dels llocs que vam visitar és el bosc d'Agapito. Era un bosc amb una llegenda que diu que:

Agapito, un noi immigrant que va arribar al poble i s'hi va quedar a viure, treballava portant el ramat d'ovelles al bosc durant la nit, i al matí les baixava a cada casa. El primer dia, puntual com sempre, va tornar les ovelles a cada casa, però en va perdre una i la va anar a buscar a la muntanya fins trobar-la. Llavors tothom li deia que algun dia perdria el cap, i ell s'enfadava.

El segon dia va fer el mateix, i també en va perdre una i la va anar a buscar a la muntanya fins trobar-la, però tothom li seguia dient que algun dia perdria el cap. Agapito des de llavors va anar a viure amb un lloc apartat del poble. Un dia hi havia d'haver una tempesta, però sols ho sabia la gent del poble, però no Agapito. Ell va seguir com cada dia, i a la nit quan va pujar a la muntanya va morir causa de la gran tempesta que hi va haver. A l'endemà el poble patia, perquè Agapito no apareixia. Més tard se'l van trobar mort a la muntanya amb d'altres ovelles. Llavors van haver d'elegir un altre pastor. Quan aquell home va pujar a la muntanya, estava molt espantat, ja que al costat de la foguera sentia passos i veus, i, de sobte, una mà el tocà, i ell, es va girar, i es va sorprendre tant al veure que era el cap d'Agapito que li deia: algun dia perdràs el cap, algun dia perdràs el cap... i

ell baixà corrent cap al poble. La gent al veure'l, es pensava que estava boig, i quan es va calmar ho va explicar tot. Seguidament van destapar la tomba d'Agapito i van veure que no hi havia el seu cap. Des de llavors alguns pastors diuen que a les nits senten la veu d'Agapito.

Un altre dia vam anar a un museu d'animals morts per accident i després dissecats, eren molt bonics i diversos.

A Sòria, hi ha bastants coves i algunes de molt grans. N'hi ha una, que l'han aprofitat per fer-ne una catedral. Personalment em va sorprendre molt, perquè a la part de fora sembla una catedral normal, però el seu interior és una cova.

També vam fer tallers de bitlles, d'ocells, i d'altres activitats.

Més tard vam anar a veure el Cañon del Río Lobo, que és un lloc ple de vegetació, amb arbres i matolls i amb muntanyes i el seu paisatge és molt impressionant.

Aquells dies van ser fantàstics, malgrat que vam haver de caminar molt. Per exemple per arribar a la Laguna Negra, vam haver de caminar 6 km per damunt la neu, que podia arribar a profunditats d'un metre i mig. Abioncillo és un poble extraordinari, amb molta vegetació, i el curiós és que no hi hagi ni un sol paper pel terra.

A les nits, sempre parlàvem a l'habitació i fèiem gresca, així ens divertíem i passàvem la nit.

Jèssica Font Calafell

ESQUÍ A BOÍ-TAÜLL

Una de les sortides que el departament d'Educació Física de l'Institut J.Oró ha organitzat aquest any ha estat la del dia 9 de febrer. Els alumnes vam poder gaudir d'un dia d'esquí a les pistes de Boí Taüll Resort. Ens van acompanyar els professors :P.Garcia,F.Sacristán,G.Esteve i L. Mòdol. Vam quedar de sortir a dos quarts de set del matí. Al cap d'una hora i mitja vam parar a esmorzar a una cafeteria i dos quarts d'hora més tard ja érem a la carretera. Després de recollir les taules de snow per als més moderns, vam arribar a les pistes. Vam llogar els esquís i vam començar a lliscar. El bon temps ens va acompanyar durant les dues primeres hores i després tot van ser núvols i ventades. La gent va aprofitar la cafeteria per dinar, per descansar i per resguardar-se, durant una estona del

fred. Passat el migdia, als pics més alts va ser impossible accedir-hi a causa del mal temps i a dos quarts de quatre ja tornàvem els esquís per tal de ser al pàrking a les cinc en punt.

En arribar al pàrking tots es van endur una gran sorpresa de veure que només fent una petita cua podies gaudir, de forma gratuïta, d'un cafè calent. Quan tornàvem cap a Lleida tots estàvem molt cansats i no vam prestar gaire atenció a la pel·lícula del vídeo. Vam arribar a Lleida cansats però contents perquè l'esquiada havia estat força divertida i aproximadament a les vuit tots desfilàvem disfressats cap a les nostres cases pels carrers de Lleida.

Carlota Nou
Mireia Argilés

Jornada de portes obertes als centres d'ensenyament de Lleida

El passat divendres, dia 16 de març, els alumnes de 2n de batxillerat de l'I.E.S. Joan Oró van poder visitar els seus futurs centres d'ensenyament. Les facultats de Lleida van obrir les seves portes per tal que la gent interessada pogués visitar-les i posteriorment assistir a una conferència en la qual s'explicaria detalladament la carrera elegida.

Molts dels alumnes que van participar en aquesta jornada van elegir de visitar l'edifici principal de la Universitat de Lleida, el rectorat. D'altres van decantar-se per visitar la facultat d'agrònoms i el complex de la Caparrella, en el qual està ubicada la facultat d'Educació física i la d'Educació especial entre d'altres.

Aquesta, és una jornada necessària i molt útil per als alumnes de batxillerat que posteriorment hagin de cursar estudis universitaris, ja que tant la visita guiada per la facultat, com la conferència ajuden l'estudiant a prendre la decisió de quina carrera elegirà finalment.

Jordi Berga

JORNADA DE PORTES OBERTES AL JOAN ORÓ

El passat dia 3 de febrer, a les 11 h del migdia (les 10 a Canàries), es va celebrar al nostre institut (IES Joan Oró) la Jornada de Portes Obertes, a la qual van assistir un nombre considerable de pares i mares dels alumnes que el pròxim curs 2001-2002 estudiaran aquí. La jornada es va iniciar amb el discurs del director, el Sr. Antonio López, el qual va informar de tota l'oferta educativa que es pot trobar al centre. A continuació, a la sala d'actes, un company, en Just Castillo, va llegir un escrit que havia preparat ell en representació dels alumnes més grans de la casa, els de 2n de Batxillerat. També van intervenir dos alumnes més, en Xavier Xavarriga i la Maria Paül explicant la seva experiència al centre com alumnes de Batxillerat i ESO respectivament.

En acabar, va tenir lloc, a càrrec del professor Miquel Asensio, una sessió de diapositives on es mostrava la cara més divertida de l'estada dels alumnes a l'institut. En haver acabat tot això, es van obrir les portes de tots els seminaris, entre ells els de química on el professor Yus va fer la seva genial demostració d'alguns experiments que van atreure l'atenció dels petits i grans que aquell dia ens visitaven.

Un cop acabada la visita a les instal·lacions del centre els assistents pogueren gaudir d'una xocolatada al bar de l'institut.

Ares Villoria

INTERCANVI JOAN ORÓ-TRAIP ACADEMY (USA)

Entre el 5 i el 16 de març, un grup de 25 alumnes de l'institut, acompanyats per les professores Montse Irún i Pilar Domènech, vam realitzar l'intercanvi amb els alumnes de la Robert W. Traip Academy de Kittery (Maine, USA). Durant la tarda del 5, tot el 6 i el matí del 7 vam estar a Nova York, on vam anar a veure els llocs més emblemàtics d'aquesta famosa ciutat, com l'Empire State Building, Central Park, Wall Street, les Twin Towers, Chinatown, Little Italy, Times Square o Fifth Avenue, entre d'altres. Al migdia del 7 vam agafar el tren cap a Boston, i, un cop allà, un school bus ens va portar fins a Kittery, a on ens vam reunir amb les respectives famílies.

Tot i que els pronòstics meteorològics anunciaven una gran tempesta de neu, vam tenir sort perquè al final no va ser tant com havien

anunciat, i vam poder realitzar totes les excursions planejades; el dia 8 vam anar a veure la universitat de New Hampshire; el 9, a fer tubing a la neu (ens il·lencem des d'un pendent amb una mena de flotadors); el 12, a la costa de la zona, on vam veure la casa d'estiueig del president Bush; i el 13 i 14 vam estar a Boston, vam visitar el Museu de la Ciència, l'Observatori John Hancock, el Quincy Market i les universitats de Harvard i Cambridge. El dia 15 vam anar a classes amb els companys americans, i vam veure com funciona realment un típic institut made in USA. Finalment, el dia 16 ens vam acomiadar: intercanvi d'adreces, promeses d'escriure, un "fins l'any que ve" i alguna que altra llàgrima van ser el colofó de 12 dies meravel·losos que restaran per a nosaltres sota el lema "Montse, a on anem?".

Judith Romero

SPANISH STUDENTS GET TASTE OF AMERICAN CULTURE

■ Group of teens from Europe staying with Traip families

awallace@seacoastonline.com

KITTERY, Maine — Students Jordina Plaza and Laura Seward have a lot in common.

They are both seniors, they love pasta and the same type of music, they both speak Spanish and they live under the same roof — well, at least for the next week.

Plaza, two teachers and 24 other students who are visiting from Spain arrived in Kittery on Wednesday night to participate in Traip Academy's exchange program.

"I think it will be good to practice my Spanish and I really want to help give (Plaza) an idea of what it's like to live in America," said Seward, who opened her home to Plaza.

Like many of the exchange students, this is Plaza's first visit to the States and she is excited to learn about and participate in American culture.

The students attend the Instituto Joan Oro in Lleida, Spain, which is about a mile and a half west of Barcelona.

The exchange program is nothing new to Traip Academy — Kittery students have participated in the program since 1987.

Every other year, Traip teens travel abroad to Lleida and during the alternate years, the Spanish students enjoy coming to America.

Seward flew abroad last year for two weeks and immersed herself in the Spanish culture. Seward's freshman sister, Jill, says she eventually wants to follow her big sister's footsteps and participate in the program as well.

Anna Querit is staying with Danielle Durgin, a Traip senior who has also spent time in Spain.

Durgin said sometimes she experienced a difficulty in understanding the Castilian Spanish, but she loved traveling abroad and said Spain is a beautiful country.

"I really liked going to their different cities," Durgin said.

Traip Spanish teachers Kerry Zi-

cari and Joan Donhauser are serving as host families for the two teachers from Spain. Zicari and Donhauser explained what the visitors would be experiencing and said the exchange students have a busy agenda in the upcoming week.

The foreign guests spent their initial two days in New York City, then took a train to Boston and continued north by bus.

On Thursday, they toured the University of New Hampshire campus and then went snow tubing in North Conway on Friday.

"I love the snow," said Plaza, who explained it never snows in her hometown.

Spain has its own treasure of arts and culture including fabulous architecture, music, history, paintings, bullfighting and fiestas, but these teens will be experiencing pure American culture during their visit.

The group is planning on touring Boston and visiting its many attractions such as the Boston Museum of Fine Arts, Boston Museum of Science and Quincy Market, Zicari said. The class will also tour

Harvard University.

By the end of the week, the students will attend classes at Traip Academy to get a taste of the American education system.

Both the American and Spanish students are taking advantage of learning about each others' cultures, as well as practicing both languages, the teachers said.

Culture experiences may include tasting the typical American cuisine as opposed to the usual Spanish dishes such as paella, gazpacho and chorizo.

The exchange students will be flying home on March 16, but many of the teens said they plan to keep in touch with their new friends through e-mail, long after the visit.

La premsa local de Maine també va publicar la notícia de l'intercanvi amb els alumnes de l'Institut Joan Oró

SANT JORDI 2001

Un any més la celebració de la diada de Sant Jordi coincideix amb el lliurament dels premis als guanyadors del XVIè certamen literari "Agustí Ricart".

La sala d'actes es va omplir d'alumnes i professors per acompanyar i felicitar els premiats.

El jurat format per professors del centre i la

presidenta de l'AMPA de l'institut van determinar el següent:

- 1r premi de prosa del nivell d'ESO: F. Xavier Toro Alegre per la narració: Militar a la Fuerza
- 1r premi de poesia d'ESO: Edgar Font Calafell pel poema: Mort, vida, tant se val...
- 1r premi de prosa de Batxillerat: F. Xavier Martín Garcia per la narració: ¿Sueños?
- 1r premi de poesia de Batxillerat: Eva Torremorell Barroso pel poema: Obsesión

El jurat va destacar la qualitat dels treballs i va encoratjar tots els alumnes del centre a participar en edicions properes.

A continuació va tenir lloc una conferència per als alumnes de 4t d'ESO i Batxi-

lletat a càrrec de la sra. Consuelo Hernández Rodríguez, advocada colombiana que va pertànyer al moviment guerriller colombià M-19. Indultada per un procés de pau al 1991.

El tema de la conferència era: "Conflictos y desigualdades sociales en América Latina".

La senyora Hernández pertany avui a una ONG que lluita per la justícia social i

denuncia per tot el món la realitat actual de l'Amèrica Llatina. Va ser una xerrada molt interessant i conscienciadora per a tots els presents.

Mentrestant els nois i noies més joves del centre es divertien amb les activitats preparades pels seus companys més grans del Cicle Formatiu d'Animació Esportiva.

En resum, una jornada de Sant Jordi intensa i profitosa.

ANTONI LÓPEZ

Guanyador del Premi Batec

ANTONIO LÓPEZ, guanyador del
Premi Batec.

El senyor Antoni López ha estat el guanyador, amb l'obra *Educadors o predicadors?*, de l'última edició del Premi Batec sobre Investigació Pedagògica, premi dotat amb 700.000 pessetes.

Aquest guardó li va ser atorgat per l'Institut Municipal d'Educació, pel seu treball de recerca.

Abans de presentar aquest treball, ja n'havia presentat un altre al Premi Vallverdú d'assaig l'any 1992, en va sortir finalista amb l'obra *L'herència de Prometeu*.

Per fer aquesta obra d'*Educadors o predicadors?*, s'ha basat en materials d'educació ambiental de diversos països. El nostre professor intenta posar de manifest que els continguts ambientals quan s'han de transmetre, per exemple, a l'ensenyament no són prou aprofundits i fugen de la problemàtica real.

A Lleida la gent creu que el pitjor que hi ha són les indústries, però segons diu l'Antoni és molt més greu el problema de la contaminació d'aigües subterrànies causada per algunes granges.

Hem d'educar el jovent a no malmetre el medi, que s'ha de protegir com una herència vital. Si no en som conscients, a la llarga no podrem viure d'una manera sana.

Podem acabar dient que l'Antoni López fa quinze anys que resideix a Lleida (sent originari d'Oscà) i en fa deu que ocupa una plaça de professor de Biologia i Geologia al nostre centre i actualment n'és el director.

OLGA COMES
2n. Batx. B

L'INSTITUT JOAN ORÓ.
L'ÚNIC CENTRE DE L'ESTAT ESPANYOL
GUANYADOR DEL PREMI EUROPEU
a ECOG@LLERY2000

El dia 24 de novembre del 2000, el delegat del Departament d'Ensenyament de Tarragona, Xavier Bagés, i l'alcalde de Tarragona, Joan Miquel Nadal, van lliurar els premis europeus Ecogallery2000, organitzats pel Departament d'Ensenyament i la Virtual School de la European Schoolnet (EUN) en el marc de la setmana Netdays Europe 2000.

Hi han participat més de 600 centres d'educació primària i secundària dels països de la Unió Europea. El nostre institut ha estat l'únic centre guardonat de tot l'estat espanyol.

El projecte educatiu realitzat pertany a l'àmbit del medi ambient i és el resultat d'un treball desenvolupat durant tres anys per l'I. E. S Joan Oró, en el qual també hi han participat professors i alumnes de centres de Finlàndia, Itàlia i Anglaterra. A part de la qualitat del projecte, també s'ha valorat l'ús de noves tecnologies de la informació per part del centre, que disposa d'una pàgina WEB pròpia.

Si voleu més informació sobre el projecte Ecogallery2000 podeu consultar la pàgina WEB: www.ca.eun.org/vs/environment/ecogallery/ecogallery.htm1 o a la WEB de: Netdays (www.netdays2000.org).

Laura Ruiz.
Miriam Robles.
Olga Comes.

Premis Cirit

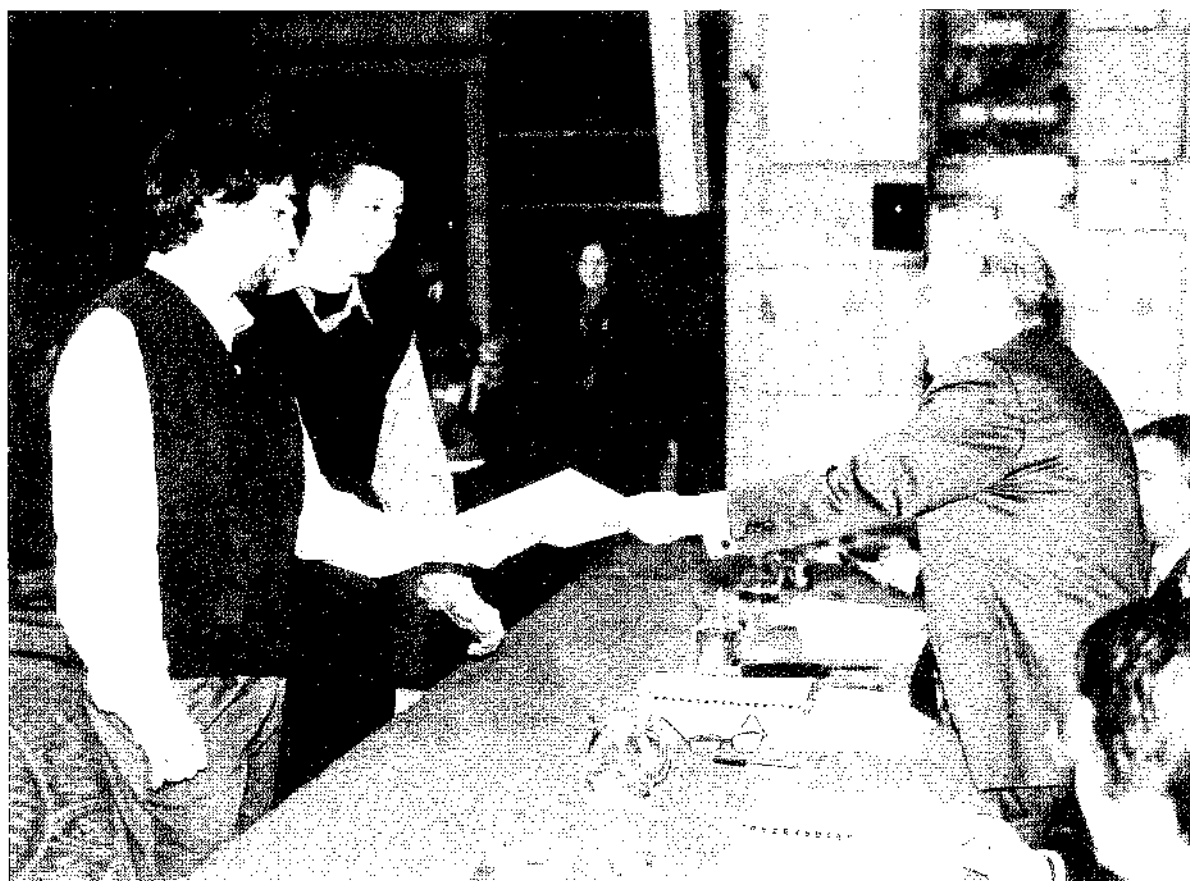
Dos antics alumnes de l'institut Joan Oró han guanyat el *Premi Cirit* d'investigació que atorga cada any la Generalitat de Catalunya.

Els nostres guanyadors són Jordi Prats i Francesc Riba que van acabar el batxillerat al nostre centre al maig de l'any 2000, havent presentat anteriorment el seu treball de recerca sobre la composició de l'aigua del riu Segre.

Aquest treball ha resultat guardonat amb el *Premi Cirit* entre més de 800 treballs presentats. Els tutors del treball van ser l'Antoni López i l'Emma Carrera. El premi consisteix en 70.000 pessetes, a part del reconeixement oficial a un treball ben fet i a un esforç de dos anys en la recerca de dades biològiques sobre l'aigua.

Enhorabona companys!

Jesús García 2º C

El president de la Generalitat, el senyor Jordi Pujol, lliura el premi a J. Prats i F. Riba.

ANNA GRÀCIA DOMÈNECH BECÀRIA A HEIDELBERG

La fundació "La Caixa" concedeix cada any, des de 1982, una sèrie de beques per ampliar estudis superiors a l'estranger. D'entre aquestes beques, dotades amb quantitats molt superiors a les de les beques convencionals, una ha anat a parar a una exalumna del nostre centre: l'Anna Gràcia Domènech.

L'Anna, de 23 anys, es llicencià en Traducció i Interpretació d'Idiomes a la UPF al juny del passat any 2000, i més tard, sol·licità una beca per ampliar els seus estudis a la Universitat alemanya de Heidelberg. L'Anna, que porta a Alemanya des de l'octubre i que hi restarà fins al juliol, està realitzant un projecte consistent a elaborar un diccionari bilingüe alemany i castellà de balanços econòmics.

En un futur, li agradaria dedicar-se al món empresarial, a la vessant econòmica de la traducció, realitzant, així, una de les coses que més li agrada, viatjar per arreu del món.

L'acte del lliurament de les beques va ser presidit pels Reis d'Espanya juntament amb el President de la Generalitat i d'altres autoritats estatals i autonòmiques. Enhorabona Anna!

Jesús García Chiné
2n batxillerat C

E

Estopa" és un grup que ha pujat com l'escuma. Les lletres de les seves cançons ens expliquen fets de la seva vida que alhora ens fan veure la nostra realitat. Temes com l'amor, la soledat, el sexe, o fins i tot les drogues que poden afectar als joves i que capten la seva atenció.

Conten les seves històries amb música de rumba o de rock... però sempre connectant amb un públic jove, amb un llenguatge directe i, sovint, d'argot.

"Estopa" va venir a Lleida el 14 d'octubre, acompanyat d'uns teloners anomenats "Els Clandestinos" que no eren gaire coneguts pel públic.

El concert va començar a les 12.30 de la nit en un ambient càlid i impacient.

Entre el públic podíem veure gent amb el nom de "Estopa" escrit a la cara. N'hi havia que portaven mocadors i samarretes del grup.

El repertori que ens van oferir constava de totes les cançons del seu únic disc i a més a més en van incloure d'altres d'inèdites.

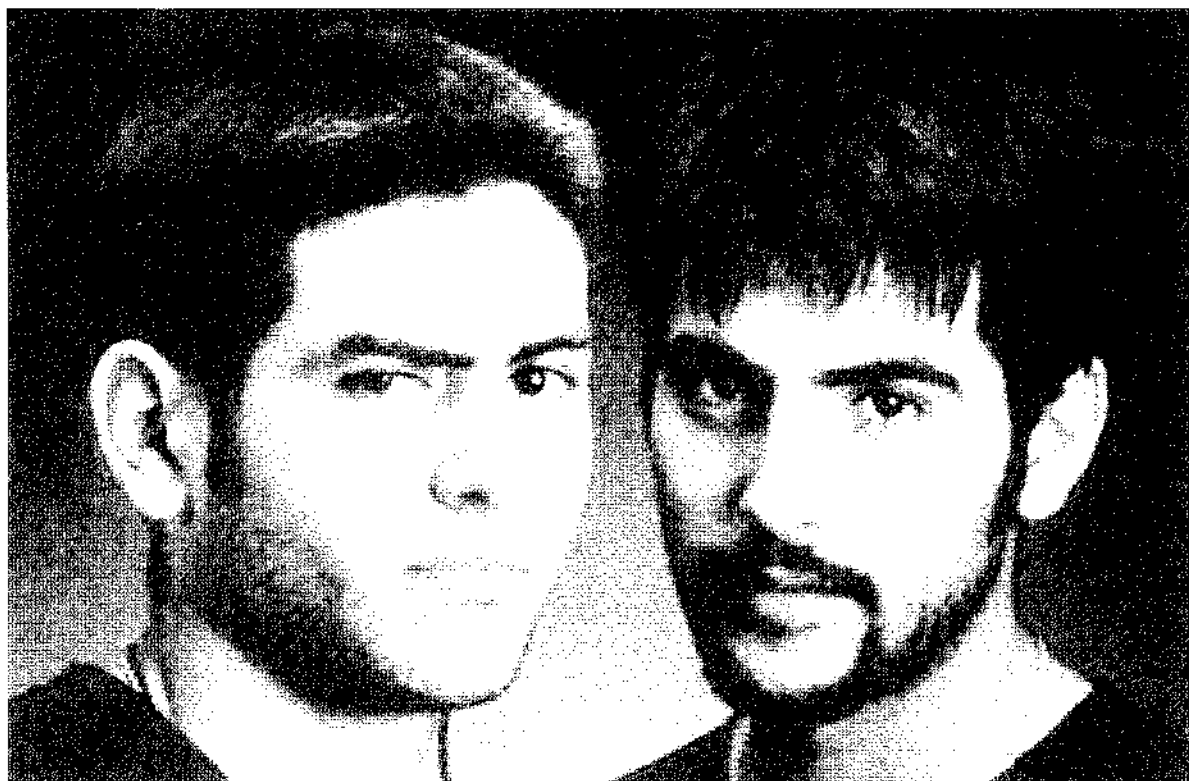
A part de la seva música també ens va cridar l'atenció la indumentària que portaven. Un d'ells, David, portava una samarreta amb la imatge d'una guineu reivindicant la seva pell. Seran ecologistes?

Al mes de novembre van rebre dos premis "Amigo" i un premi "Ondas" fet que posa de manifest el gran èxit que aquest grup està tenint a Espanya.

Els germans Muñoz, però, no volen que la fama el afecti massa i intenten ser els mateixos nois senzills de barri que fa pocs anys es presentaven il·lusionats a concursos populars de cantautors. Ho aconseguiran?

Laura Ruiz Esterri

Laura Castillo Roldán

JAVIER BARDEM,

PRIMER ACTOR ESPANYOL NOMINAT A L'OSCAR

L'actor canari Javier Bardem va fer història en esdevenir, el passat 13 de febrer, el primer actor espanyol que ha rebut una nominació als Oscar, concretament en la categoria de Millor Actor Protagonista, per la seva interpretació a la pel·lícula *Before Night Falls*, de Julian Schnabel.

Després d'una llarga sèrie de premis, entre els que destaquen la Coppa Volpi del Festival de Venècia, el National Board of Review (premi dels espectadors nord-americans), l'Independent

Spirit Award (premi dels cineastes independents) i diversos premis de la crítica nord-americana, Bardem va arribar com a gran favorit als Golden Globe Awards, però, malauradament, va ser superat per Tom Hanks, que va guanyar per la seva interpretació a *Náufrago*, de Robert Zemeckis. Finalment, el passat 25 de març, Bardem es tornava a enfrontar amb Hanks, aquesta vegada pel màxim guardó cinematogràfic de Hollywood.

Juntament amb Hanks, l'actor competia contra Geoffrey Rush (per *Quills*, de Phillip Kaufman, on interpreta el Marquès de Sade), Ed Harris (que s'ha dirigit a si mateixa a *Pollock*, biografia del pintor abstracte Jackson Pollock) i Russell Crowe (el *Gladiator* de Ridley Scott), que va ser qui, finalment, va obtenir la preuada estatueta.

A *Before Night Falls* Bardem interpreta el poeta cubà Reynaldo Arenas, exiliat a Nova York per la seva ferma oposició al règim de Fidel Castro, i marginat per la seva pública homosexualitat, que es va suïcidar el 1990, en assabentar-se que era portador del virus de la SIDA.

A la pel·lícula, Bardem fa una impressionant interpretació del poeta, enfrontant-se amb actors de la talla de Johnny Depp, que interpreta un sorprenent doble paper com Víctor, un tinent cubà que persegueix Arenas, i com Bob-Bon, una embogida drag-queen, o Sean Penn, qui dona vida a un camperol cubà.

Tot i que, finalment, no ha pogut endur-se l'Oscar cap a casa, des d'aquí estem segurs que Javier Bardem tindrà moltes altres oportunitats de reconciliar-se amb l'oncle Oscar, de moment, a Hollywood acaben de descobrir un magnífic actor a qui nosaltres ja coneixíem des de feia temps. Ara només els queda reconèixer el seu talent com cal.

Judit Romero

Enquesta

als alumnes de l'IES Joan Oró

1- Ets:

☐ Noi

☐ Noia

2- Quina edat tens?

☐ 12-13

☐ 14-15

☐ 16 o més de 16

3- Per què estudies?

a) ☐ Perquè m'agrada

b) ☐ Per motius de realització personal

c) ☐ Per motius pràctics (trobar feina...)

d) ☐ Per obligació

e) ☐ Altres

4- Sobre el tema de l'avortament, què en penses?

☐ Estic en contra ☐ M'és indiferent

☐ No opino ☐ Estic a favor

☐ Només en els casos legals

5- Com sabeu, el tabac és perjudicial per a la salut, doncs si fumeu, per què continueu fumant?

☐ Perquè m'agrada

☐ Per vacillar (volar semblar més gran)

☐ Per adicció a la nicotina

☐ Per imitació ☐ No fumo

6- Com celebraries el teu matrimoni?

☐ Per l'església ☐ Formaria parella de fet

☐ Pel civil ☐ No espero trobar parella

7- Tens mòbil?

☐ Sí ☐ No

- Quin ús li dones?

☐ Per jugar ☐ Per estar localitzable

☐ Per a les trucades personals

☐ Per motius laborals

8- T'interessa la política?

☐ Sí ☐ No

- A quin partit polític votaries?

☐ PP ☐ PSOE ☐ CIU ☐ ERC

☐ IU ☐ Altres ☐ cap

9- Saps que és una ONG?

☐ Sí ☐ No

- Col·labores amb alguna?

☐ Sí ☐ No ☐ M'agradaria col·laborar

Conclusions de l'enquesta

Conclusions de l'enquesta

Com ja sabreu, hem dissenyat una enquesta amb l'objectiu de saber una mica com som els alumnes del nostre centre. L'enquesta ha estat realitzada sobre cent alumnes i, remenant els resultats, hem arribat a diverses conclusions.

- La primera de totes, és que la nostra principal motivació a l'hora d'estudiar és la practicitat, és a dir, que estudiem perquè volem aconseguir una feina que ens agradi. Cal destacar que a primer cycle d'ESO encara no tenen plantejat el seu futur i diuen que estudien perquè els agrada.
- Sobre el tema de l'avortament, segons anem creixent se'ns nota una variació en les opinions. Com a norma general, podríem dir que des del primer cycle d'ESO fins al Batxillerat, hi ha una evolució, partint "d'estar en contra"(als cursos inferiors), fins a "estar a favor"(als cursos superiors).
- El tabac té enganxats pocs alumnes a primer cycle d'ESO, però segons avancem els cursos, el tabac crea més addictes, ja sigui perquè els agrada o per addicció, fins a arribar al Batxillerat, on podem dir que la meitat dels alumnes fumen. A més a més, podem observar que les noies són més propenses a fumar que els nois.
- La majoria de nosaltres tenim clar com celebrariem el nostre matrimoni: per l'església. Cal dir però, que segons ens fem més grans hi ha una certa diversitat d'opinions.
- La gran part dels alumnes tenim un fidel acompanyant, el mòbil. Això evidencia, sobretot, la preocupació dels nostres pares per tenir-nos localitzats. Però no ens enganyem, la motivació primordial és la possibilitat de poder comunicar-nos amb els amics.
- En el tema de la política, tornem a trobar una contraposició entre els diferents cursos. Quant més petits som, menys ens interessa la política. Això no vol dir que a tots els grans ens interessi, de fet, només un 50% ha respost que sí els interessa. Quant als partits, hi ha de tot, però es nota la supremacia del PP i del PSOE.
- Pràcticament tots els alumnes sabem el que és una ONG. La majoria no hi col·labora, però els agradaria. També hi ha alguns (poquets) que hi col·laboren.

Aquestes són les conclusions que hem pogut extreure de les enquestes, sabem que només és una petita mostra de com pensem, en algunes coses, els alumnes del Joan Oró. Potser no serà representatiu de tot el centre, però sí orientatiu. Sembla que, segons ens fem més grans, ens tornem diferents, però no sabria dir si millors o pitjors.

Javier M. Velasco
Equip de redactors

Sobre el terrorisme

Des que, al juliol de 1999, ETA va trencar la treva, la seva violència s'ha multiplicat, especialment a Catalunya. Aquest sobtat acarnissament amb la nostra comunitat ens ha deixat encara més perplexos del que ja estàvem amb aquesta absurda croada sense raó d'existència, ja que ens toca de més a prop. Per què tota aquesta violència? Repassem: ETA -sigles d'Euskadi Ta Askatasuna, en basc Euskadi per la llibertat- va néixer durant l'època de la dictadura franquista, teòricament per defensar les llibertats i la independència del País Basc. Ràpidament, però, van passar al que ells anomenen la lluita armada; en poques paraules: matar indiscriminadament i a sang freda, utilitzant la llibertat com a patètica excusa per a alliberar els més baixos instints i revelar-se com el que realment són: ASSASSINS. I no assassins qualssevol, si no dels de la pitjor espècie, dels que maten covardament, per l'esquena, i, a sobre, ens volen fer creure que ho fan per un bé comú. Bé? I, a sobre, comú? Això ens fa pensar en les quotes d'absurd a les que ha arribat la banda terrorista: refusats pel poble al que, teòricament, representen, tracten de justificar actes injustificables de la manera més vergonyosa i insultant. Allò que ho fa encara més esfereïdor és que, en aquesta onada de terror i violència, tots som blancs potencials de la seva ira. Qualsevol de nosaltres (un cuiner, un professor, tu que llegeixes aquest article, jo mateixa...) pot passejar tranquil·lament pel carrer i, de cop i volta, passar a augmentar la trista xifra de víctimes del terrorisme. Si no t'ho creus, pensa-t'ho bé: les víctimes d'Hipercor al 1986 tampoc no s'ho imaginaven. I, mentrestant, què fa el nostre Govern? Què fan els partits democràtics, teòricament elegits pel poble i suposadament encarregats de representar el poble? Resposta: **no res**; estan massa ocupats mirant-se el melic, aprenent-se els seus discursos inútils i barallant-se els uns amb els altres, com per a adonar-se que el problema del terrorisme és més que una estratègia política per guanyar unes eleccions. És una lacra social que s'ha convertit en el càncer que devora la nostra societat. Sr. Aznar, sr. Rodríguez Zapatero i companyia: des d'ací els demano que s'adonin que la nostra societat és molt més que un conjunt d'ovelles que els han de procurar el poder cada quatre anys, i que, per una vegada, siguin el que han de ser: els líders del nostre poble.

Judit Romero

La mendicitat

En pleno siglo XXI, aún es fácil encontrar por las calles de nuestra ciudad (recuerda que nuestra ciudad tiene unos 120.000 habitantes) centenares, y tal vez, miles, de mendigos. Mendigos que no necesariamente son las las personas que piden caridad en las calles, sino que hemos de considerar como mendigos a las gentes que malviven en barracones o en casas en ruínas, normalmente en el centro histórico de la ciudad. Todos pensamos que es una forma de vida cómoda y exenta de preocupaciones: " Esta gentuza lo que no quiere es trabajar ", " Siempre estan pidiendo " ... ¿ Cuántas veces has oído, o has dicho, semejantes memeces ? Es el pez que se muerde la cola. En una sociedad como la nuestra en la que importa únicamente el aspecto físico, ¿ Quién va contratar a gente a la que las desgracias les suceden sin cesar o, simplemente, con cuerpo maltrecho? . ¡ Pero no seamos ingenuos, por favor! En cuanto a la gente que se queja de que haya mendigos, y me refiero a que haya gente que pida, sólo le digo que reflexione y piense una cosa: no hacen ningún daño a nadie porque no son delincuentes. Tampoco quiero defender que el dar limosna a la gente que la necesite sea la mejor solución a este problema. Personalmente creo que la mejor manera de acabar con uno de los mayores lastres de una sociedad, en teoría avanzada y civilizada como la que nos ocupa, es contar con la participación y la colaboración de las instituciones públicas y/o estatales en programas de ayuda con escuelas taller para aprender una profesión, hogares subvencionados con créditos blandos... Tú puedes ser el próximo mendigo a la puerta de una iglesia o de un supermercado, y entonces lo verás todo con otros ojos. ¿ Por qué esperar a que eso ocurra? Pongámosle remedio ahora y luchemos por un mundo del que nos podamos sentir orgullosos.

Vicotr Abad

ELIN

¿Elin? Molts de vosaltres us preguntareu qui és ella. L'Elin Rhys, és una jove gal·lesa de vint anys i que exerceix de lectora d'anglès al nostre institut. Ella ha estudiat la carrera <<d' espanyol-gal·les>>, sí sí, una carrera de dues llengües, i el perquè? doncs perquè li va atreure el castellà. El motiu de la seva estada a Lleida és perquè allí, a Gal·les —ens conta amablement durant una petita entrevista realitzada el passat 27 de febrer al seminari de català (aula no oficial de l'equip de redacció de la revista) en una hora lliure...—, una carrera de filologia dura quatre anys, i al tercer, han de marxar al país de la llengua estrangera (Castellà a Espanya) a practicar l'idioma, i un cop allí, tenen l'oportunitat d'elegir si estan tot un any a la universitat o estan tot un any de lectores.

Les possibilitats de fer allò que tu vols són molt escasses. Ella ens va contar que tenia la idea de venir a Catalunya i el seu motiu va ser el català, li sembla interessant, i li recorda al seu país on es parla el gal·les i l'anglès, dues llengües d'origen diferent. La seva adaptació, no li ha suposat cap tipus de problema. Al principi, ens diu que tenia molta set, pel continu esforç en l'articulació de les paraules (castellanes). Pel que fa al menjar, diu que és boníssim i que la gent és més aviat tranquil·la. Tot xerrant ens va comentar que preferia Lleida a Barcelona, per cap motiu en especial, però que Lleida és una ciutat més petita, més "de casa", i que Barcelona li agrada, però quan hi va els caps de setmana. El que més li agrada dels nostres costums són les festes, la gent i la seva manera de ser, i sobretot, la reivindicació ciutadana per la parla (i escriptura) del català, perquè allí a Gal·les només un 20% de la població el parla, el gal·les. Finalment ens ha acabat comentant que juntament amb una altra lectora que està a l'IES Josep Lladonosa, marxen a finals de maig cap al seu país, però que quan marxi s'endurà molt bons records, i que quan pugui tornarà.

DIOLCH YN FAWR ELIN!

MÍRIAM GARCÍA HERNÁNDEZ

JESÚS GARCÍA CHINÉ

ARES VILLÓRIA MOMBIELA

Terra Baixa

Terra Baixa, una de les obres més famoses d'Àngel Guimerà, va ser representada el passat 16 de gener de 2001 al Teatre Nacional de Catalunya, i alguns de nosaltres, estudiants de primer i segon de batxillerat, vam tenir l'oportunitat de poder-la veure. En aquesta obra, participaven actors i actrius com Marta Marco, Montse Vellvehí, Carlota Olcina, Anna Güell, Julio Manrique, Ramon Madaula, Doctor Soler, Pere Eugeni Font, Carles Canut, Santi Ricart, Jacob Torres, Marc Montserrat, Patxi Urbarren, molts d'ells ens eren familiars perquè han a paregut en alguna de les telenovelles de TV3 com "Nissaga de Poder: l'herència", "El cor de la ciutat", "Estació d'enllaç". ... L'obra va ser molt entretinguda a pesar d'unes petites interrupcions causades per estudiants de l'ESO de la mateixa capital.

Terra Baixa és una obra que contraposa dos mons: el de la terra alta (un món feliç, un paradís, un món totalment idealitzat) i la terra baixa (un món egoista, corromput, el món de la nostra societat). A l'obra, el Manellic, l'home senzill i primitiu que baixa d'elles muntanyes (terra alta), és enganyat pel Sebastià, l'amo de tot, i l'aboca a un casament que només ha de servir de tapadora dels seus tripijocs, però l'amor sincer del Manellic amb la Marta, l'amant de l'amo, desvetlla sentiments profunds en la Marta. Així el Sebastià cada cop més identificat amb el llop, ha de lluitar contra unes forces que ell mateix ha desfermat i que a la fi el duran a la mort.

Finalment, tot acabà bé, i en finalitzar la representació emprenguérem el camí de retorn cap a la capital de les terres de ponent.

Ares Villoria i Mombiela amb la col·laboració de la Sra. Molins

El abortito

El equipo de redacción de la revista del instituto, ideó un cuestionario con el que queríamos analizar el punto de vista de los jóvenes, sobre unos temas que, dada su actualidad y problemática, podrían resultar candentes tanto aquí, en el instituto, como fuera de él.

Uno de los temas tratados en el cuestionario, y del cual haremos una pequeña síntesis en este artículo, es la opinión de los jóvenes sobre el aborto y el derecho que tiene la mujer de llevarlo a cabo, derecho permitido por la ley en algunos casos, totalmente inimaginable, de momento, en otros. Dada pues, la dificultad del tema, ya que ni nosotros mismos hemos llegado a un consenso general, hemos decidido dar una definición del término aborto y exponer puntos de vista posibles acerca de él, con el fin de que la gente consiga crearse una opinión propia sobre el tema.

Según la Gran Enciclopedia Catalana el aborto se define como la expulsión del feto cuando aún no es viable, es decir, normalmente antes de los seis meses de haber comenzado la gestación. Esta definición, que aparentemente parece ser muy objetiva, es, en cierta medida causante también de las divergencias que entraña el tema estudiado, ya que, para un gran número de gente, la definición ideal de este acto, no sería como esta, sino que aparecería la palabra asesinato. Estos últimos son los detractores del aborto, y los primeros, pues, serían los que están a favor.

-Evitar que un acto imprevisto (fallo de métodos anticonceptivos, violación ...) te arruine la vida.

-Evitar que un niño no deseado tenga una infancia infeliz al lado de unos padres despreocupados totalmente de su atención.

-No tener la necesidad de dejar a una criatura en un centro de acogida, en el cual no pueda desarrollar una vida totalmente feliz rodeada de calor familiar.

-Además, evita a las personas poco solventes acarrear con un gasto excesivo al no tener que mantener a un bebé no deseado por la pareja. Argumentos parecidos a estos son los que se oyen en boca de sus partidarios. ¿Son egoístas?

X. Martí, V. Abad, A. Torres, M. García

¿Qué es el piercing?

El body piercing es cada vez más popular, aunque todavía pueda sorprender a muchos. Al igual que el tatuaje lo sigue diferentes clases de personas. Para algunos basta con un piercing en el ombligo, otros van más allá con piercings en sus caras o genitales.

Existe diversas razones por las cuales hacerlo: para estar a la moda, para diferenciarse, por influencias étnicas o tribales, razones sexuales, para recordar eventos especiales, o simplemente para decorar sus cuerpos. Muchos lo usan como una forma de identificarse con determinados grupos sociales.

El body piercing no es un proceso difícil siempre y cuando se encuentre al profesional indicado para hacerlo, así se transforma en algo seguro y simple. Se hace por medio de una aguja hueca a la que inmediatamente le sigue una pieza de acero quirúrgico, niobium u oro. No es conveniente tomar aspirinas antes del proceso, ya que tienden a licuar la sangre complicando el proceso de cicatrización.

¿Cómo debes cuidar tu nuevo piercing?

Todos los piercings deben limpiarse durante todo el período de la curación, debes lavar tus manos cuidadosamente con jabón neutro antes de tocar el piercing durante el proceso de cicatrización. Estos son los cuidados que debes tener con

cada tipo de piercing:

Piercings faciales (oreja, nariz, ceja, etc.):

Lavarlos 2 a 3 veces por día.

Remover suavemente con un cotonette mojado en agua caliente cualquier costra que pueda haberse formado en el piercing, mojarlo con un agente limpiador. Cuidadosamente mover el piercing para que el líquido penetre en el piercing. Es importante evitar maquillajes o cremas durante el proceso de cicatrización. Tiempo de cicatrización para los piercings faciales: Cartilago de la oreja: 8-12 semanas; lóbulo: 4-6 semanas; ceja: 6-8 semanas; fosas nasales: 6-8 semanas; entrecejo: 6-12 semanas.

Piercings orales (lengua, labios, etc.):

Existen 2 tipos de piercings orales: internos (como la lengua) y externos. En ambos casos durante la cicatrización deben evitarse el alcohol, las comidas picantes y es aconsejable hablar lentamente y evitar los besos prolongados. La mayoría de las molestias se irán durante la 1er semana. Por un período de 4 a 6 semanas, los piercings internos deben limpiarse luego de las comidas, de beber o fumar. Se puede usar un enjuague bucal antibacteriano sin sabor y enjuagar durante 30 segundos, también pueden hacerse buches

con sal. Con respecto a los piercings externos se deben limpiar 2-3 veces por día, durante 6-8 semanas.

●Body piercings (pecho, ombligo, etc.):

Debes limpiarlos de 2 a 3 veces por día durante 6-8 semanas. Enjabonarse la mano con un jabón neutro y lavar cuidadosamente el piercing, incluyendo el área alrededor del mismo. Humedecer suavemente cualquier costra que pueda haberse formado en el mismo y removerla. Rotar el aro para que entre el jabón, al enjuagar rotarlo nuevamente para que salga todo el jabón.

Aplicar el líquido recomendado por tu tatuador. No usar este líquido por más de 2 semanas. No olvides enjuagar el exceso del mismo. Es recomendable enjuagar con agua tibia salada para calmar las molestias durante el proceso de curación.

Alba Torres
Victor Abad
Javier Martín

Historia del tatuaje

La mayoría de las personas piensan que los tatuajes son un hecho reciente, desarrollado en las últimas décadas del siglo XX. En realidad, hace miles de años que este arte nos acompaña, pero no se sabe exactamente cuándo y cómo se descubrió el proceso del tatuaje. El origen de la palabra Tatuaje es incierto se dice que deriva de la palabra Ta del Polinesio "golpear", o de la antigua práctica de crear un tatuaje por medio del golpeo de un hueso contra otro sobre la piel con el consiguiente sonido "tau-tau". La palabra latina para tatuaje es estigma, y el significado original se refleja en los diccionarios modernos. Entre las

definiciones de estigma están la "marca hecha con un instrumento afilado", la "marca para reconocimiento hecha en la piel de un esclavo o criminal" y la "marca de culpabilidad".

Los ejemplos más antiguos del tatuaje en la actualidad son las momias tatuadas. En 1991 se encontró en un glaciar a un cazador de la era neolítica, tenía la espalda y rodilla tatuadas. Antes que fuera descubierta la momia del cazador, la persona tatuada más antigua era la sacerdotisa egipcia Amunet, adoradora de Hathor, diosa del amor y la fertilidad. Vivió en Tebas alrededor del 2000 A.C., sus tatuajes eran del estilo de los del cazador, lineales

y simples, con diseños de puntos y rayas. El tatuaje egipcio estaba relacionado con el lado erótico, emocional y sensual de la vida. El tatuaje incaico estaba caracterizado por diseños gruesos y abstractos que se asemejan a los tribales actuales. En muchas culturas los animales son el tema más frecuente y están asociados tradicionalmente con la magia, tótems y el deseo de la persona tatuada de identificarse con el espíritu del animal.

Se cree que el proceso del tatuaje era mucho más elaborado que en la actualidad, era un ritual que por ejemplo en Egipto era realizado casi exclusivamente por mujeres, un proceso doloroso que la mayoría de las veces se usaba para demostrar valentía o confirmar la madurez, en la misma forma que todavía se puede observar en los rituales de tribus de Nueva Zelanda.

Borneo es uno de los pocos lugares donde se practica actualmente la forma tradicional del tatuaje tribal como lo fuera hace miles de años. El tatuaje y el piercing recuerdan el arte de Bali y Java, y los instrumentos de tatuaje son similares a los usados en Polinesia. Los hombres se tatuaban a temprana edad principalmente como medio de ornamentación. El tatuaje de la Polinesia fue el más artístico en el mundo antiguo, estaba caracterizado por diseños geométricos elaborados, los que usualmente

eran embellecidos y renovados durante toda la vida del individuo hasta que llegaban a cubrir el cuerpo entero. El tatuaje era una parte natural de su vida y arte y tenía un profundo significado cultural y social, inclusive según Marco Polo en su "Travels" el respeto a una persona se medía por la cantidad de tatuajes que la misma tuviera. También se usaban en la antigüedad para impresionar y asustar a los enemigos en el campo de batalla como fuera utilizado por antiguas poblaciones de las Islas Británicas, cuyos guerreros tatuaban sus caras y cuerpos para estar preparados para la guerra, no sólo lograban espantar a sus enemigos sino que también conseguieron, gracias a esta costumbre, sus nombres, que derivaron de raíces celtas y latinas con significados vinculados al tatuaje. El tatuaje se usaba como castigo, y los individuos acusados de sacrilegio debían ser tatuados. Debido a esto, los médicos griegos y romanos empezaron a practicar la remoción de tatuajes. Se abandonó lentamente el tatuaje de esclavos y criminales al extenderse el cristianismo en el imperio Romano. Los cristianos eran hostiles al tatuaje ya que creían que si Dios había creado al hombre a su imagen y semejanza, era pecaminoso que el hombre tratara de alterar su imagen, por esto el emperador Constantino, primer emperador cristiano de Roma, emitió un decreto en contra de esta actividad. Se cree que la actitud negativa contra el tatuaje tuvo su origen en este decreto y esta posición

fue adoptada por varias religiones durando hasta nuestros días. A pesar de esto, existen registros de que los guerreros religiosos de las Cruzadas se hacían tatuar crucifijos para asegurarse un entierro cristiano, también los peregrinos que iban a Jerusalén se hacían tatuar crucifijos para recordar su viaje y como presencia constante de su fe. A pesar de que Aztecas y Hopis no usaban tatuajes, se asoció el tatuaje en Norte América con prácticas religiosas y mágicas, era un rito simbólico del pasaje a la pubertad y una marca única que permitiría que el alma superara los obstáculos en su camino a la muerte. Muchas tribus practicaban el tatuaje terapéutico cuya ceremonia era acompañada

por canciones y danzas que se suponía que exorcizaba los demonios. El tatuaje era una práctica común entre los nativos de América Central, los nativos tatuaban en sus cuerpos las imágenes de sus dioses y los guerreros conmemoraban sus victorias en batalla por medio de los tatuajes.

Los únicos registros pre colombinos sobrevivientes se encuentran en esculturas representadas por líneas grabadas en los cuerpos de figuras humanas. El tatuaje antiguo tiene mucho en común con el tatuaje moderno, y podemos considerar que estamos en presencia de una evolución continua de un arte con orígenes profundos y universales en la humanidad.

Aza Torres, Víctor Azad, Javier Martín

L'esport a Lleida

ataràxia IES JOAN ORÓ

42

L'esport lleidatà viu, aquest final de temporada, una situació fortament contradictòria. Mentre l'equip de futbol de la unió Esportiva Lleida ja té els dos peus a la Segona Divisió B, l'equip de bàsquet del Caprabo Lleida es troba a un pas d'aconseguir l'ascens a la Lliga ACB. Mentrestant, l'equip d'hoquei patins del Plus Lleida Llista Blava continuarà a la Divisió d'Honor una temporada més, i també les noies de l'equip d'handbol del Lleida seguiran un altre any a la màxima categoria d'aquest esport. Però anem pams.

La temporada que està fent l'equip de futbol de Lleida és desastrosa des de tots els punts de vista. A nivell esportiu, la temporada passada es van vendre tots aquells jugadors que van estar a punt de portar l'equip a la Primera Divisió, i es va formar un planter amb jugadors procedents de Segona B que no han donat el que d'ells s'esperava. Però si a nivell esportiu l'equip es troba en una situació crítica, a nivell econòmic i directiu les coses no van gens millor. El Lleida acabarà la temporada amb un deute monstruós i amb molts jugadors que tenen uns contractes altíssims per a un equip que la temporada vinent serà a la Segona B. A més, s'estan començant a produir "desercions" d'alguns dels directius més significatius que no fan preveure res de bo per al club lleidatà.

L'altra cara de la moneda és l'equip de bàsquet del

Caprabo Lleida. Aquí les coses s'han fet amb molta més coherència i el resultat és que els lleidatans estan a punt d'aconseguir l'ascens a la Lliga ACB, una fita mai assolida per un equip de bàsquet lleidatà. El Caprabo està aconseguint allò que el futbol no pot fer, il·lusionar el públic que ja somnia a veure a Lleida la temporada vinent els grans del bàsquet estatal com Barcelona, Reial Madrid, Estudiantes o Tau de Vitòria. Esperem que aquesta il·lusió es converteixi en una realitat d'aquí a pocs dies.

A nivell individual les coses no sembla que hagin d'anar gaire bé enguany. El pilot de motos Emili Alzamora, un dels millors esportistes lleidatans, està tenint problemes per adaptar-se a una cilindrada nova, la dels 250 centímetres cúbics, amb la seva nova moto. El seu gran objectiu aquesta temporada no pot ser guanyar el Campionat del Món sinó agafar experiència i acabar les curses lluitant entre els primers. I a l'altre gran esportista individual, el tennista Albert Costa, les coses tampoc li acaben de sortir. Les primeres competicions que ha disputat i així només ha aconseguit superar la primera ronda dels tornejos en molt poques ocasions. Clar que sempre hi ha temps per tal que les coses puguin anar millor.

JOSEP FELIS

ENTRE NISSA A LA CIUTAT FORMATIU DE GRAU SUPERIOR D'ANIMACIÓ D'ACTIVITATS FÍSICO-ESPORTIVES

L'equip de redacció de la revista del centre, ha fet una petita entrevista a un grup molt reduït d'alumnes i a un altre encara més, de professors del cicle formatiu d'Animació d'Activitats Físiques i Esportives.

La resposta dels alumnes, va ser:

Quin motiu et va portar a escollir cicle formatiu de grau superior d'animació d'activitats físiques i esportives?

Les opinions són bastant variades. N'hi ha que es van endinsar en l'aventura que suposa cursar aquest cicle perquè en lloc d'escollir un altre cicle, van escollir aquest perquè els atreïa més, o perquè alguns d'ells no van entrar a la universitat (INEF, Magisteri,...), o bé per formar-se i aprendre coses relacionades amb la temàtica físico-esportiva.

Quin tipus d'activitats realitzeu?

Les activitats que realitzen són molt variades, però ens n'expliquen algunes, com per exemple, curses d'orientació, jocs alternatius, acrobàcies, gimcanes aquàtiques, etc..., i entre elles hi barregen classes de tipus pràctic teòric.

Quina relació hi ha amb els companys?

En aquesta pregunta, tots els entrevistats coincideixen a dir que: "La relació és molt bona, s'han format noves i molt bones amistats (i alguna cosa més).

Quants grups hi ha?

Hi ha quatre grups d'entre 10 i 13 persones.

Com està muntat aquest cicle?

Aquest cicle està format per un seguit d'hores lectives i pràctiques que comprenen els diferents crèdits que es realitzaran al llarg de dos anys a les aules i el pavelló de l'IES Joan Oró, el camp escolar i la piscina d'INEF.

Quina finalitat té?

Bàsicament, saber organitzar i dinamitzar activitats físico-esportives.

Tal i com està muntat aquest cicle, el veieu com una preparació per a la universitat o com una ampliació del currículum personal.

Hi ha qui considera aquestes dues opcions,

i a més a més, qui ho considera també com una possibilitat d'accedir a un nou mercat laboral.

Quin tipus d'aprenentatge teniu? (pràctica, teòrica, més d'una que de l'altra, ambdues per igual...)

Tots dos ensenyaments, tant el pràctic com el teòric estan equilibrats.

Quines esperances de futur li veieu al cicle?

L'opinió en general és que aquest és el primer any que es fa aquest cicle formatiu a Lleida, i que encara està per veure, no obstant això, l'espectativa de futur a curt termini és molt bona, encara que també hi ha qui creu que dintre d'uns anys, segurament succeirà el mateix que amb els llicenciats d'INEFC, que són un nombre molt més superior als llocs de treball, i s'haurà d'aportar noves possibilitats.

Quina opinió en teniu en general?

Molt bona.

La resposta del professor va ser:

Com responen els alumnes?

Molt bé, en general. A nivell de motivació, molt bé, a nivell de comportament, bo, i a nivell de rendiment acadèmic, (mmm,... -s'ho rumia una estona-), regular.

Quina sortida de tipus laboral té?

Un cop acabat, es surt amb el títol de tècnic superior en activitats físiques i esportives, que dona accés a tot tipus de treball amb animació amb persones grans, disminuïts, campings, classes extraescolars, ..., bé, moltes coses.

En què us heu basat per fer les activitats per als alumnes? En el currículum establert per Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya.

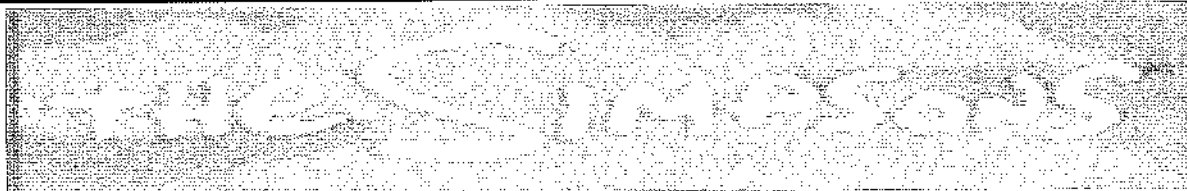
Participeu també en les activitats?

No massa, del que es tracta és de corregir les errades, i aquestes es veuen millor des de fora que no pas implicant-se en l'activitat.

Com és la relació professors-alumnes? Molt bona.

Als companys i companyes que han col·laborat amb nosaltres i al professor Jaume Duaigues, que ens ha atès molt amablement en la realització d'aquest breu reportatge. Moltes Gràcies.

Ares Villoria

Desde hace 10 años, una estrambótica familia acapara la mayoría de nuestras pantallas, convirtiéndose así en un fenómeno sin precedentes en la cultura televisiva y en el entretenimiento inteligente. Nacidos casi por casualidad del lápiz de Matt Groening (ya que surgieron en la sala de espera de las oficinas de la Fox). Los Simpson se convirtieron rápidamente en un fenómeno conocido y apreciado en el mundo entero. La familia de piel color amarillo limón se convirtió, pues, en el espacio televisivo más visto dentro de su franja horaria allí donde se emitiera.

Las causas de este boom se deben, en gran medida, a las aventuras vividas por esta particular pero típica familia media americana, en la y características de la sociedad ligada ficticia, es real como la vida misma. Papá Lisa y Maggie (personajes principales peripecias más absurdas pero evocado-sin el microcosmos de Springfield, una tagonistas, como: Flanders, Krusty, Mil-cuales nos resulta divertido vernos refle-mismos, y captando esa (a veces sutil, a

Otro factor importante a la hora es el estilo gráfico. Mientras la crítica res, las formas grotescas y el color chi-profesionalmente podríamos decir que las características gráficas de estos "dibujos-no-solo-para-niños" son herederas de una línea vanguardista denominada Pop-art y cuyo máximo exponente fue Andy Warhol. Así pues, a pesar de parecernos unos dibujos vulgares a simple vista, vemos que tienen raíces artísticas y que, por tanto, ese estilo es solo para cautivar (Esto lo diferencia de algunas series recientes que basan toda su obra en la "pobreza" creativa. Entiéndase por eso "South Park", _ unos dibujos que intentan luchar por el imperio creado por los Simpson, pero que según mi parecer resultan desagradables).

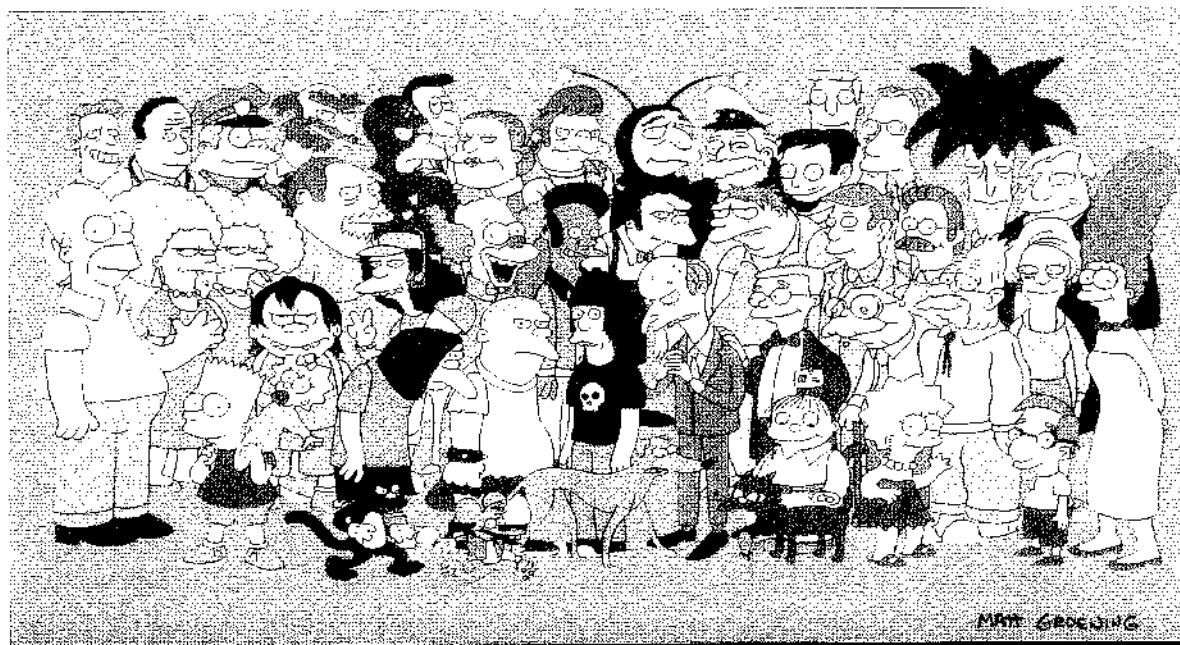
Todo esto ha hecho que actualmente, los Simpson se hayan convertido en un producto mediático, y la prueba de ello es que no hay ni un regalo, baratija u objeto cotidiano que no tenga dibujos de esta fabulosa serie. Otro aspecto que demuestra la grandiosidad de estos dibujos animados son las alusiones a personajes famosos y de la propia historia de la humanidad, hecho que enriquece aún más, si puede, la para mí, mejor serie de dibujos jamás emitida por televisión.

Javier Martín

cual aparecen todas las dudas, aspectos al consumismo que, a pesar de parecer Homer, mamá Marge y los hijos: Bart, de la serie) son, pues, los que viven las ras, aunque estas no tendrían sentido ciudad habitada por otros, también pro-house, Skinner, Burns... a través de los jados, riéndonos de ellos y de nosotros veces descarada) crítica.

de analizar el avasallador éxito de la serie social arriba nombrada cautiva a mayo-llón enamoran a los más pequeños. Más

UNA DECISIÓ FORTISSIMA

Aquest any ha passat un esdeveniment insòlit en el món dels videojocs. Sega, un dels gegants del hardware i software a nivell mundial, ha modificat radicalment la seva filosofia.

El 24 de gener de 2001, el president de Sega fa un comunicat a la premsa japonesa, anunciant una gran reforma estructural. Sota aquest nom s'ocultava la veritable reforma: Sega agafaria el camí per desenvolupar únicament software. Això vol dir que Sega, la companyia que va fer la primera consola domèstica, s'aniria retirant de la creació de consoles.

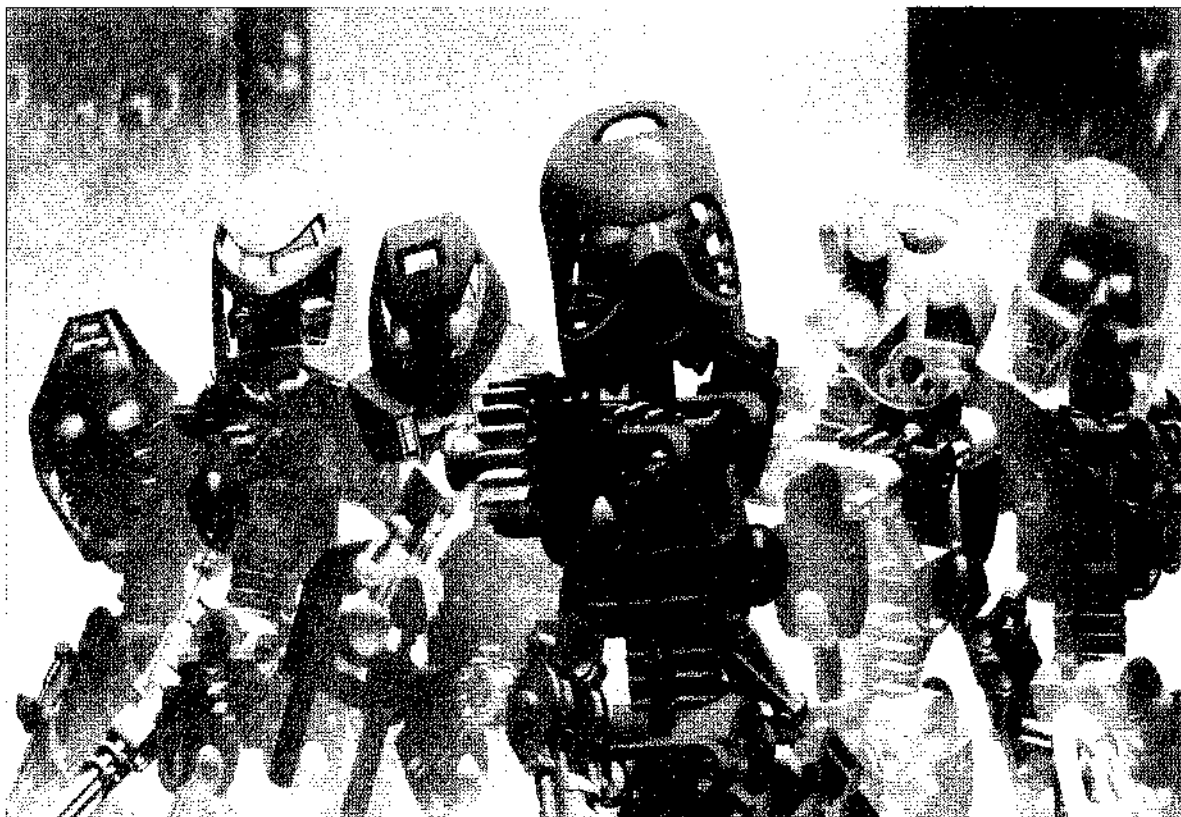
El punt més important és que la companyia desenvoluparà jocs per a d'altres plataformes, no només per a Dreamcast. Fins i tot, segons declaracions oficials de la pròpia companyia, realitzarà jocs exclusius per a d'altres màquines. A partir d'aquest moment Sega no competeix amb

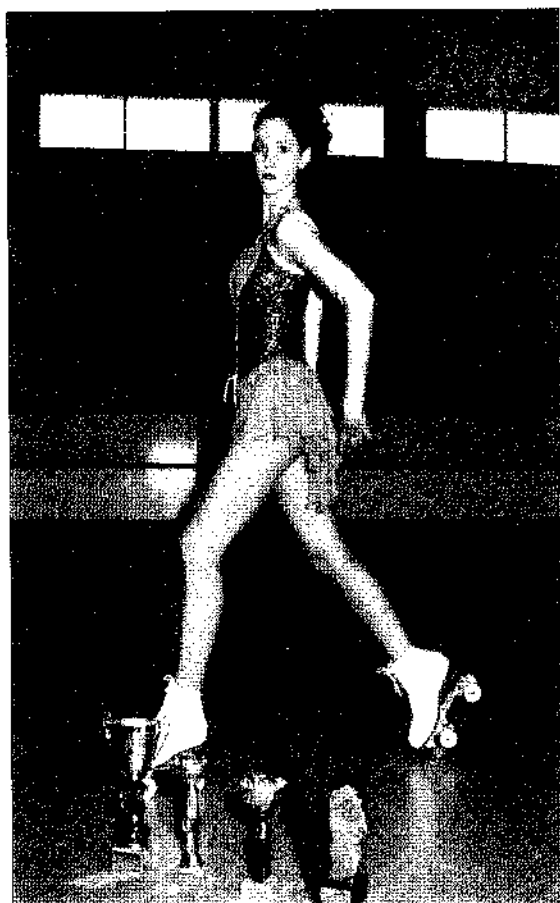
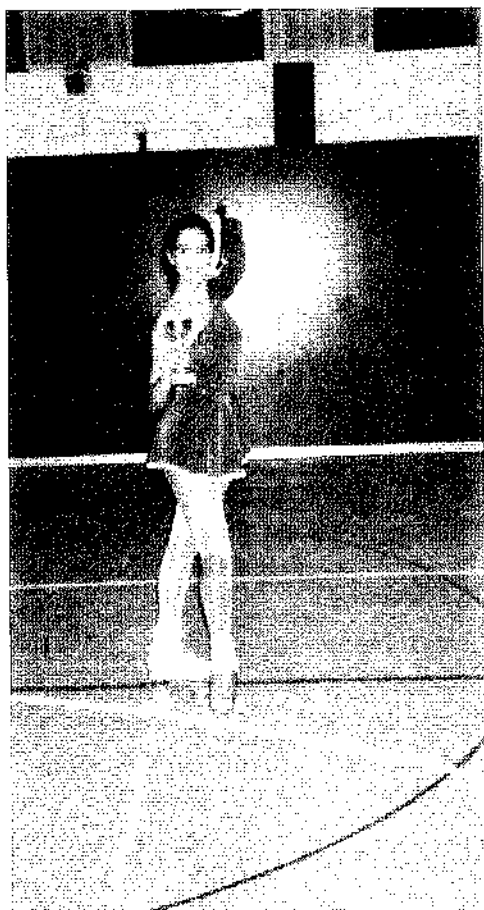
Sony o Nintendo, sinó amb Electronic Arts o Namco, és a dir, s'ha posat al nivell de les *Third Parties*, de desenvolupament de software.

A partir d'ara, doncs, el més segur és que veurem un Sonic o un Sega Rally a Playstation 2, X-Box, o GameCube. Per ara, ja està anunciat un Virtua Fighter 4 per a Playstation 2 i X-Box. Cal dir, però, que Sega continuarà recolzant a Dreamcast al màxim, i que, segons declaracions oficials de la pròpia companyia, continuarà sent un dels millors productes en foci interactiu.

Aquest any, malgrat aquest esdeveniment inesperat, serà molt important per al món dels videojocs. Les noves consoles, com X-Box i GameCube, faran la seva aparició, i PS2 i Dreamcast demostraran el seu gran potencial amb jocs com Head Hunter (DC), Metal Gear Solid 2 (PS2), o Shenmue 2 (DC).

Javier Velasco

MÉS PREMIS

La nostra companya de l'institut Mireia Castellví, de 1r. de Batxillerat, ha guanyat la medalla de bronze de la categoria júnior de la 3a Edició de la Copa Catalana de Patinatge Artístic.

També una de les nostres redactores de la revista Ataràxia, Olga Comes, va guanyar el passat desembre el trofeu Federació de Lleida, en categoria júnior, atorgat per haver quedat campiona d'aquesta província. A més, aquest mes d'abril va obtenir la medalla de bronze al Campionat Provincial de Patinatge Artístic de l'any 2001, en categoria sènior.

De part de tot l'equip de la revista:
Moltes felicitats a les dues, continueu així!

Miriam Robles

NECESITO

ALVARO IES JOAN ORO

Necesito olvidarte

Creí haberte olvidado,
creí haber dejado de amarte,
pero el creer no es suficiente,
¡necesito olvidarte!

Necesito olvidar
tu dulce forma de besar,
las caricias de tus labios
enseñándome a soñar.

Tus brillantes ojos negros
ocultar bajo mis lágrimas,
apagar el ardiente fuego
que desprende tu mirada.

Borrar la imagen de tu rostro
del espejo de mi alma,
tristes y cansados ojos
de esperar sin esperanza.

Necesito encontrar una luz
que ilumine mi oscuridad,
que de sentido a mi vida,
necesito volver a amar.

Necesito volver a confiar,
a compartir mi corazón,
conservando tu recuerdo,
conservando nuestro amor.

Jamás volverás a ser mío,
jamás me volverás a amar,
pero sé que nuestros corazones
jamás se podrán olvidar

Silvia Hoyas

Cada vez que late en mi interior
el Universo Violento
otra vez le pido a Dios
que lo aleje de mí.

Y si el mar sigue rugiendo
aún nos queda la esperanza
de ver cómo algún día
este mundo cambia.

No estaré presente en ese momento,
en el punto final del Universo Violento;
mientras queda vida, queda salida:
la esperanza es el único don que nunca
pasa.

Y, si en verdad esta vida
es una eterna danza,
sigue andando,
muere
con decisión
y avanza.

Jara

Vivo sin estar viviendo
porque mi vida es recuerdo,
el ahora es pasado
y pasado presente.

Todo está en silencio,
el corazón en silencio,
el alma en silencio,
mi mundo ha callado;
soy alma condenada
que vaga en felicidad pasada.

Presa de tu ser,
en tu corazón encarcelada
yo he muerto,
mas vivo y viviré en tu recuerdo.

Idem

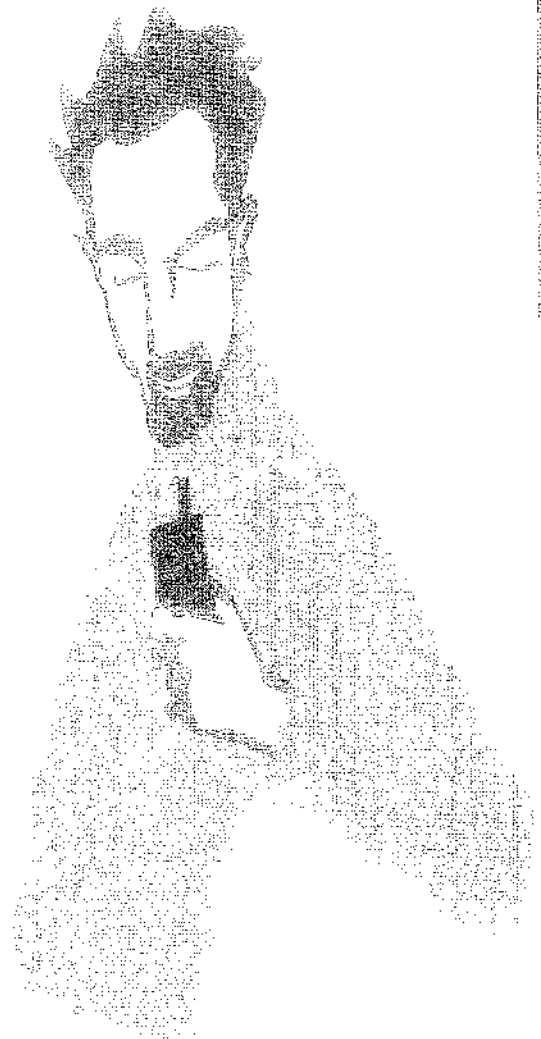
FORA

ALGUNES VES JOAN GIRON

No era gaire més de dos quarts de dotze de la nit d'un divendres tranquil d'estiu quan va sonar el mòbil de la meua butxaca brodada amb fil vermeí. Jo, amb la naturalesa i l'estat que em caracteritza, vaig desencaijar el botó del traï i, amb molta solemnitat, trauria el meu fabulós "star-tac". N'estava enamorat: petit, lleuger, encisador, precís, ben dissenyat, discret, eficaç... Què podia demanar més a una fotesa com un telèfon portàtil que, per l'únic que servia era per a fer dentetes a tots els temporers que feien llargues cues a la plaça on, hi havia una vella i atrotinada cabina de telèfons que funcionava a empentes i encara gràcies.

El cas és que allí, a la rampla n'estava ple, de temporers, 'es clau, i jo com un bado, passejant-me pel seu davant parlant amb la xicota. Aquesta és que n'era d'encisadora; ho tenia tot, fins i tot el meu cor, i no m'adorava de les profundes mirades que em clavaven. Estava més que envoltat d'ulls foscos, negres o marrons, i de cares tòrrides cremades pel sol, que envejaven la meua darrera adquisició: un telèfon mòbil. Però com que de "xl.o" ho sóc una estona vaig passar d'ells com si no hi hagués ningú i continuava parlant per l'aparell tot fent raques gesticulacions amb la mà esquerra, que la tenia lliure, perquè es fessin càrrec que un servidor telefonava o podia ésser telefonat a qualsevol hora del dia i a qualsevol lloc. A la fi, quan vam acomiadar-nos de la llarga conversa i després de mill i mitja t'estimo, vaig tancar la tapa de l'objecte del desig amb suavitat i el vaig guardar altra vegada a la butxaca brodada per ma mare. Però a diferència d'a tres vegades no vaig cordar-me el botó xispejat perquè tenia unes ganes boges de fumar-me una cigarreta i, amb les presses de treure el paquet recent encetat de Camel i el Zippo de XII farres, me'n vaig oblidar. Només feia la primera pipasa a aquell deliciós cilindre de càncer quan se m'atansà un magrebi amb cara de pocs amics derranant-me:

- Un ciguarró por fiabor? -
- Amb les cames tremolant li ensenyava tot el paquet obert perquè l'agafés - i prou que ho va fer -, va dir-me "gràcia" i va marxar. Quan ja era lluny vaig assegurar-me que encara duia el mòbil però... no hi era, no era a la butxaca de la camisa!
- Ah, sort! el duia a la mà. Eghqueee

Francesc Solvedila i Serra
CFCG d'Arranjació d'Activitats Físiques i Esportives

ADEU

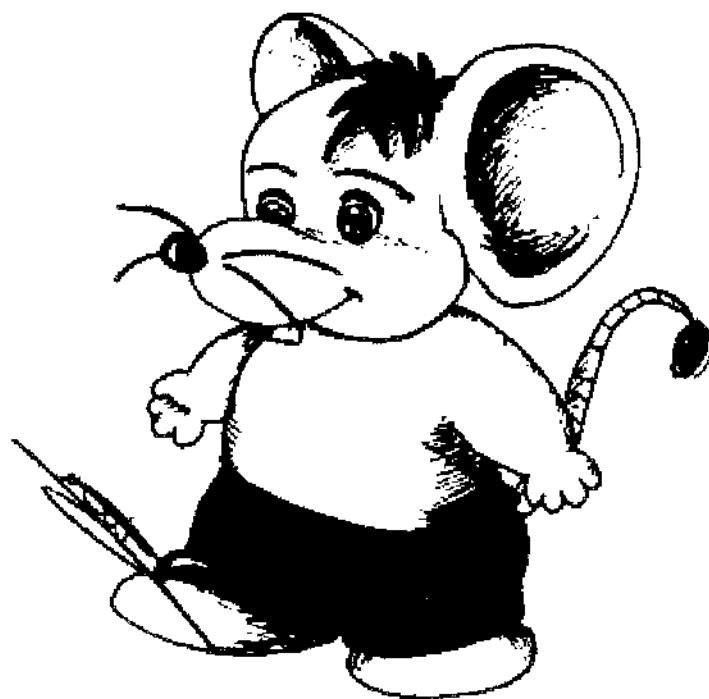
Vas aparèixer un dimecres en una classe de llengua castellana, i el teu amagatall fou el radiador. Després d'una llarga persecució i un petit aldarull vam aconseguir introduir-te a la que va ser la teva vivenda durant dos dies, una finestra. Allí, entre dos vidres, et vam proporcionar aliment i un bon paisatge.

Les petites discrepàncies per la teva permanència a classe amb certs professors, no van ser motiu suficient perquè marxessis, però ben aviat vas desaparèixer. Aquest cop no vas pujar espantat a la persiana, havies desaparegut!

Adéu petit company de classe. Vas estar amb nosaltres només dos dies, però van ser molt intensos. Només amb la teva petita presència vas acaparar tota l'atenció dels alumnes de batxillerat.

ARES

VILLÒRIA I MOMBIELA

ASSASSINAT AL JOAN ORO

En Joan havia estat un alumne de COU que vuit anys enrere havia aparegut mort al pati del centre. Va ser un dilluns fatídic per a tots. Els seus amics, la seva núvia, intentaven trobar resposta als seus dubtes: ¿Per què ell? ¿Qui ho havia fet? ¿Per quin motiu? Mai no es va aclarir.

Quan hàgiu acabat de llegir aquest article, molts de vosaltres pensareu que no l'havia d'haver escrit, que mai no hauria d'haver tornat a remoure tot aquell enrenou que es va muntar amb la mort d'en Joan. De fet, la nostra professora la senyora Marina Sorribes, tampoc no estava gaire segura de donar-me permís per publicar-ho. Després de parlar i parlar, finalment ho he aconseguit, i per fi he pogut explicar a tothom el que durant aquests últims cinc mesos m'ha succeït. No he escrit aquest article perquè us preocupu o amoïneu, sinó perquè sapigüeu el que hi ha a l'institut i l'escolteu, ja que jo, ulls, mans, i cames de l'esperit d'en Joan, que encara habita entre nosaltres, l'hauré de deixar a final de curs, ja que aquest és el meu últim any. Dit això i animant-vos a continuar l'any que ve les meves descobertes, em decideixo ja a contar-vos tota la història:

Tot va començar, com ja he dit una miqueta més amunt, fa cinc mesos. Sortia de classe d'anglès de la senyora Hortal, i vaig anar-me'n al lavabo a fer la cigarreta. Però, involuntàriament us ho juro, aquell dia ja no vaig poder tornar a classe. Vaig obrir la porta del lavabo i vaig entrar ràpidament perquè ningú no em veiés, vaig apropar-me a la finestra oberta, per respirar una miqueta d'aire pur abans de contaminar-me amb la nicotina i vés a saber quines altres coses més, i plafl, de sobte es tancà tota sola. Em vaig girar lentament, amb la por al cos i atterrada, quan de cop i volta una forta ventada dintre de l'habitació, començà a obrir i tancar les portes que amagaven els

serveis, els quals ara escopien aigua bruta sense parar, inundant l'habitació. Una calor espantosa m'ofegava, i gotes de suor començaven a caure pel meu front, una suor que encara avui no sé ben bé per què era, si per la calor, o per la por que en aquell moment m'envaïa. Taques vermelles en forma de petjades començaven a aparèixer per terra, taques de sang que anaven des de la porta d'entrada fins al mirall situat enmig de la sala, justament al mig del camí que havia de recórrer per poder lliurar-me d'aquell malson. Ara, el mirall, també s'estava tenyint de vermell sang, però en lloc de fer-ho amb petjades, amb lletres, lletres que unides formaven una inscripció: AJUDAM.

Com comprendreu, vaig sortir tota esfereïda fugint del no sé què que em necessitava i vaig anar corrent cap a casa meua a amagar-me, enteneu ara per què van ser involuntàries les "piles" d'aquell dia?

Aquella tarda no vaig poder dinar, ni fer la migdiada com de costum, i com que no podia fer res per culpa del que va passar aquell matí, vaig anar a veure la meua cosina per contar-li-ho. Ella ja havia estat estudiant al mateix institut que jo i qui millor que ella podia comprendre el que vaig veure? Em contà que a l'institut, un noi anomenat Joan va morir tràgicament, sense que mai es resolgués el cas. Aquell noi era de la mateixa edat que la meua cosina, i anaven a la mateixa classe. Llest, ben plantat... ho tenia tot, fins que algú es creuà al camí de la seva vida. La seva núvia i els seus amics començaren a investigar, però, curiosament, ho deixaren aviat. Per què? No sé, el que sé és que ara aquell noi necessitava que jo l'ajudés. La meua cosina em donà l'agenda d'aquell curs, i, de seguida, em vaig posar en contacte amb tots els amics d'en Joan.

Quan vaig sortir de casa de la meua cosina vaig trucar la Judith, la núvia d'en Joan, i quan vaig començar a parlar-li d'ell em penjà el telèfon. "No vull

parlar" és l'únic que em va dir quan vaig anomenar en Joan. La resta dels amics també em feren el mateix, tots menys un, en Lluç, el seu millor amic, el que va descobrir el cadàver aquell trist matí, i el que havia patit més a partir de la mort d'en Joan. Vam quedar al dia següent al Júnior, a l'hora del pati. Ell, naturalment, no estudiava, i treballava en unes oficines a prop del bar, comptable d'una empresa d'assegurances. Allí em contaria unes quantes coses, i em donaria un no sé què, que, segons ell, em donaria algunes pistes per reprendre la investigació que ells van deixar pendent.

Al dia següent, quan vaig sortir de la classe del senyor Tudel, vaig anar corrent al bar on havia quedat amb en Lluç, però encara no hi havia arribat, com que encara no ens havíem vist, havíem decidit de fer-nos una contrasenya visual: ell portaria una americana blava, amb una corbata groga, i jo, una samarreta del meu conjunt preferit: Rage Against The Machine; vaig demanar una Coca-Cola i una d'aquelles petites pizzes escalfades al microones que tan bones em saben i, quan estava a punt de fer la primera mossegada, una mà s'arropenjà damunt de la meua espatlla. La meua ànima es refredà de cop, els meus ulls s'obriren, desorbitats, i el meu cos tremolà instintivament, ja que, en aquells moments, no esperava que ningú s'apropés a mi, a excepció d'en Lluç, que encara no havia entrat per la porta.

-Perdona, Blanca, sóc en Lluç, té això, i no t'obris fins que no siguis a casa.

-Què és?

-No preguntis. No puc parlar amb tu.

Adéu.

Em vaig donar la volta per veure la cara d'aquell home que em volia ajudar a trobar el perquè de la mort del seu millor amic, però no vaig veure més que nois d'institut jugant a la botifarra a les taules, esmorzant, o queixant-se per les notes dels exàmens. Ni rastre de cap home vestit amb americana blava i corbata groga.

Van passar les hores, i les meves mans tremolaven cada vegada que agafava el paquet que en Lluç -suposo que era ell, perquè no el vaig veure- m'havia donat. Per què no el podia obrir encara? Per què havia d'esperar a ser a casa per veure el que era? El vaig obrir: era un quadern gris amb tapes dures. Fullejant-lo, vaig trobar una pàgina que em va impactar, per la contradicció que vaig trobar-hi. Al principi, en Joan estimava molt la Judith, però, després:

"Avui t'ho contaré tot, amic diari. Et contaré el que ja no sento per la Judith, i el que començo a pensar sobre la Maika, Maika Castillo..."

Continuarà

Javier Martín

Alba Torres

Judith Romero

Vida, mort, tant se val

Què és la vida?
Esforç estèril,
doncs tots morim.
Què és la mort?
Camí a la glòria
o simple túnel
en penombra indefinit.

Què és la vida? Quin sentit té viure-la?
Intern batega en el meu cor el dubte,
un balbuçeig m'assalta, i a l'instant,
en preguntes vacil·lants estic immers;
en un mar d'interrogants naufrago pàl·lid
i atemorit, assetjat pels pirates.

Sol, meditant, observant el cel rogec,
el sol ardent i la gent que hi desfila,
puc observar, impotent, el gran teatre,
puc observar, decebut, el frau:
"viure per morir", sofrir per obtenir
perquè la mort t'exprometi de nou.

Què és la vida?
Esforç estèril,
doncs tots morim.
Què és la mort?
Camí a la glòria
o simple túnel
en penombra indefinit.

Què és la mort? Amiga o enemiga?
Per uns és fonema infonedor de pànic,
foscor indefinida, fi de la vida ...
Per altres és preocupació infèrtil
futur llunyà en mil cares camuflat.

Teoria altra és la religiosa,
injecció d'esperança per als creients.
La foscor cedeix el pas a la claror, el pànic es muda en
anhel constant, el lladre ja no roba sinó regala.
La mort resulta un pas cap a la glòria.

Què és la vida?
Esforç estèril,
doncs tots morim.
Què és la mort?
Camí a la glòria
o simple túnel
en penombra indefinit.

EDGAR FONT CALAFELL
Premi de poesia d'ESO

(Extracte)

Qué pesados que son mis padres con eso de que pronto seré mayor de edad y que tendré muchas responsabilidades, muchos derechos como el de votar (que para mi padre es importantísimo) y muchas otras cosas a las que pronto tendré acceso y que antes no tenía. No es que no me guste este rollo de ser mayor y tal, pero me asusta un poco la vida que me espera y todo eso se lo debo al discurso que me dio. Me dijo:

-Luis, ya empiezas a ser mayorcito y tienes otros problemas en que pensar de mayor importancia que averiguar por qué se fue la madre de Marco de casa. Será mejor que dejes de lado esos dibujos animados y te centres más en tus estudios que por cierto no te van muy bien. ¿No sabes que las cosas no se dejan a medias? Esos dibujos no te dejan madurar porque aunque tengas casi cumplida la mayoría de edad eres muy infantil y he pensado que aunque no sea obligatorio, aprovechando que es la última convocatoria para hacer el servicio militar te he apuntado en el boletín como soldado voluntario, ya sé que...

¡Era horroroso! Todo menos la mili! No podría aguantar nueve meses en un cuartel militar. Según me han contado te levantas a las seis de la mañana y a las seis y cuarto tienes que haber hecho la cama, haberte puesto el uniforme, desayunar y presentarte en la plaza central donde el jefe de aquel antro pasa lista y si no estás pueden fusilarte, aunque de esto del fusilamiento no me creí ni media palabra. Si eras puntual no te decían nada pero seguidamente te esperaban unas caminatas a paso ligero de cuatro o cinco horas.

Al día siguiente me desperté a las seis. No me podía quitar la idea de la cabeza. Rápidamente caí en la cuenta de que había sido una pesadilla y me volví a dormir. Me levanté a las ocho como cada día que tengo que ir al Instituto que se llama Joan Oró. Estudio 2º de Bachillerato y hago ciencias, no por nada en especial, pero es que la lengua me va fatal. Que si Lorca, Cervantes... y lo encuentro aburridísimo. Yo soy catalán. De Lleida. Mi padre se llama Narcís y también es de Lleida y "culé" hasta la muerte y tiene sus más y sus menos con mi madre Angelines que es abulense y "merengue". Por suerte no soy hijo único porque así las broncas de mi padre están repartidas entre mis hermanos Enric, Dolors y yo. Bueno ya sabéis algo de mí. Cuando acabé la ducha y me puse la ropa de deporte porque me tocaba gimnasia, (cosa que odiaba porque el deporte se me da igual o peor que la lengua) me acerqué a la cocina para desayunar algo y ya estaba toda la familia allí y oí:

-¿Qué? ¿Has recapacitado sobre lo que te dije anoche de eso de la mili?-dijo mi padre-. Entonces pensé que no había sido un sueño y que era real. ¡Mi padre iba a por mí y haría lo que fuera por perderme de vista una temporada! pero le dije que todavía tenía que asumirlo y después de decir eso corrí hacia mi habitación y me decía a mí mismo:

-¡Eso es por la culpa de los dibujos de la tele! Y me propuse no volver a verlos más. Sólo volvería a hacerlo si me libraba de la mili, cosa que parecía casi imposible. A lo mejor no quedaban plazas pero pensé que si no había plazas en Lleida, me mandarían a otro sitio que era lo que quería mi padre para no verme.

Cuando mi padre se levantó de desayunar sus tostadas con mantequilla y su café me dirigí hacia él seriamente, dispuesto a entablar una conversación, no de padre a hijo sino de hombre(o casi) a hombre:

-Papá. Tengo que hablar contigo-le dije muy acalorado.

-¿Qué quieres hijo? ¿Quieres hablar de algo serio? Porque te veo muy tenso-me dijo con cara de mirarme como si fuera tonto o algo así.

-Es una cosa muy seria.

-Muy bien-me dijo con tono misterioso-hablemos.

Le expliqué que no estaba de acuerdo con lo de la mili y también le dije que seguiríamos con la conversación cuando volviera del Instituto. La verdad era que podía haber esperado a volver de clase para hablar porque la verdad era que no le dije nada más y se quedó un poco pensativo sobre el tema.

No sé por qué pero en clase de gimnasia cuando el profe dijo:

-Luis Figueras Márquez.

-¡Presente, señor!-dije de repente. No me podía quitar de la cabeza lo de la mili. Al principio no me di cuenta de lo que había dicho pero pronto desperté porque todos los compañeros me miraban y decían:

-¡Este tío cada día está más pirao!

Durante toda la clase y durante todo el día estuve asustado por las miradas que me hacían los colegas y deseaba que la tierra me tragase.

(...) A las once estábamos en la Delegación del Ministerio de Defensa. Había una mujer que te entregaba los papeles que era muy antipática. Los rellené todos menos uno que me había saltado y mi padre me chilló:

-Rellena esta también que las cosas no se dejan a medias!

Le dije que si podía ser, que fuese en Lleida, pero cuando ya nos íbamos mi padre se dirigió allí y seguro que le comentó que de Lleida nada, que me enviaran por lo menos a Lugo para no verme en una buena temporada.

Al llegar a casa mi padre me estuvo comentando que estaba orgulloso de mí, pero yo no comprendía cómo podía haber hecho eso sin oponer resistencia. Era como un títere dominado por mi padre. Por la tarde mi padre tenía trabajo hasta las nueve o sea que podía escabullirme de casa para pasármelo en grande. Mi padre es abogado y trabaja en la mismísima Audiencia. Su jefe, el sr. Vicente Belmonte, es un tipo duro, según me han contado fuentes cercanas a él, o sea que mi padre estaba atado y bien atado.

A las cuatro me vino a buscar toda la pandilla que estaba compuesta por Marcos, Juan(que se cree un matón pero hasta yo, con mi limitada fuerza puedo con él y sin hacer un gran esfuerzo), Manuel y Federico. Todos ellos son de aquí. Incluso Juan, aunque no acostumbra a haber gentuza como él porque este tío esta pirao del todo. El otro día una niña de seis o siete años estaba mascando un chicle en el parque tranquilamente, pues va él, le mete la mano en la boca, le saca el chicle a la fuerza y se lo pega en el pelo. La pobre niña se fue llorando, como es natural. Pero eso no es todo. El mismo día íbamos hacia el Instituto y nos cruzamos con el conserje que es calvo, y lleva peluquín, pues va él se lo arranca y lo tira al remolque de un camión que pasaba casualmente por allí y el conserje tuvo que ir todo el día luciendo su calva. Esto ya me gusta más que lo de la niña porque es que el conserje me cae fatal. No lo aguanto.

Les tuve que decir que se fueran tirando hacia la plaza y que yo ya les alcanzaría, porque tenía que hacer la colada, que le tocaba a mi hermano Enric pero como es un pícaro se libra de todas. No como yo, que me dejé engatusar sin oponer resistencia. Digo que es un notas porque en su clase que es 2º de E.S.O. B hay una chica a la que va detrás y para nacerse ver no se le ocurre otra cosa que discutir las órdenes que le manda el profesor.

-Hacedme todos el ejercicio de la pizarra.

-¡No me da la gana!-respondía mi hermano con aires de superioridad.

Y los profesores como ya le conocían no le decían nada pero llamaban a casa para comunicarles a mis padres lo que había hecho. Mi madre no le decía nada porque es una santa, pero mi padre que es un trol casi se lo come.

-¡Otra vez! ¡Pero si eres un mocoso de nada! ¿Quién te crees que eres? ¡Dios o algo parecido!

Y mi hermano no decía nada, solamente se daba media vuelta y se dirigía a su habitación y en vez de pensar en lo que había hecho lo que hacía era planear su próximo golpe. Yo me esforzaba al máximo para centrarle un poco y enseñarle que así en la vida no se va a parte ninguna y que si le gustaba una chica, no se la iba a ganar haciéndose el chulo ante los profesores sino con buenas acciones. Pero él pasaba de mí. La verdad es que pocas veces me hablaba. Si no recuerdo mal el mes pasado me había dirigido solamente cuatro palabras que fueron:

-¡Vete a freír espárragos!

(...) Al llegar a casa mi padre ya había llegado, porque eran las nueve y media y llevaba un sobre en la mano y me dijo:

-Me he pasado por la Delegación y ya te han destinado, ¿a ver si adivinas dónde?

-(...) ¡Ceuta! Me dijo con voz de alegría.

Respiré aliviado. Creo que esto de Ceuta está en nuestra provincia.

Me dirigí hacia mi habitación para buscarlo en el atlas, pero qué raro. ¡No había ninguna ciudad que se llamará Ceuta en toda la provincia! ¡Ni en toda Cataluña! ¡Ni en toda la península!

Le dije a mi padre que no existía y a que no sabéis lo que me dijo.

-Ceuta está en África. Yo me he alegrado mucho porque así nos podrás traer una alfombra a buen precio.

Me dirigí nuevamente al atlas y en efecto. Ceuta estaba en el norte de África. Miré hacia la ventana y estaba abierta. Era un segundo piso y pensé en tirarme, pero me lo pensé mejor.

A la hora de cenar bajé abajo y mi padre me dio un montón de consejos.

-Te lo pasarás bien, conocerás gente interesante, conocerás nuevas culturas...-y por último me dijo- mañana sale el avión de Barcelona a las seis y media de la mañana. Ya no me daba tiempo de despedirme de la pandilla por lo que me puse muy triste. Ese día me fui a dormir inmediatamente después de cenar, tenía la cabeza como un bombo. Esa noche creo que no dormí demasiado, pero no me acuerdo muy bien.

Antes de salir me dio un último consejo:

Las cosas que te manden acábalas, porque las cosas no se dejan a medias.

Qué pesado que es con eso de que las cosas no se dejan a medias-pensé yo.

-Tranquilo papa, no dejaré nada a medias y lo terminaré todo, te lo juro-le dije para hacerle un poco la pelota.

(...) Más o menos a las dos de la tarde llegamos a Algeciras, donde cogimos un barco para llevarnos a Ceuta, un coche militar nos estaba esperando.

(...) Ese mismo día, viendo la televisión a escondidas, me fijé que en las noticias hablaban de que la mafia en el norte de África volvían a estafar a marroquíes para cruzar el estrecho por unas cuatrocientas mil

pesetas por persona y les prometían que en Europa encontrarían trabajo, que tendrían la vida solucionada y que más tarde ellos se encargarían de llevarles a sus familias.

(...) Ese día me tocó patrulla en el vertedero, donde se te entristecía el alma al ver a aquellas pobres personas metidas entre la basura, buscando algún alimento para poder sobrevivir. No les importaba el estado del producto, tan solo encontrarlo.

(...) Yo me giré sorprendido y me fijé bien en él. Se le veía cara de buena persona y le pregunté:
-¿Sabes hablar español?

Un poco-me dijo él con una voz enérgica.
(...) Él confió en mí y me dijo:

-Mi amigo Mouhamed va a entrevistarse hoy con el jefe de las mafias. Si quieres ¿vienes a ver si descubres algo?
Afirmé con la cabeza.

(...) El individuo llevaba gafas de sol y era de raza blanca. Al entrar Mouhamed en el coche el mafioso se quitó las gafas y entonces... ¡No podía creer lo que veían mis ojos, era el General Adolfo Mencia en persona! Me quedé petrificado, no podía ser cierto! ¡Además era imposible que yo descubriera lo que la policía era incapaz de conseguir! Estaba confuso.

-Ese es el hombre que hace tratos con nosotros y además es el jefe de las mafias.
Se me nubló la vista, perdí el olfato, las piernas me fallaron, la cabeza me explotaba en mil pedazos...

(...) Cuando llegó el General al Cuartel, el Capitán procedió a su detención. ¡Fue una experiencia única! Y con el problema que hubo allí podías escribirte un libro!
Al poco tiempo vino la televisión a grabar lo sucedido. Sólo grababan al Capitán, cuando les dijo que yo era el protagonista y había sido el artífice de la detención.

(
...) Ya os podéis imaginar el titular: JOVEN MILITAR, PIEZA CLAVE PARA LA DETENCIÓN DE UN JEFE MAFIOSO.

Mis padres, que en aquel preciso momento también miraban las noticias, me vieron y me llamaron de inmediato. Me dijeron que si quería volver y olvidarme de todo aquello.

Yo pensando en aquella famosa frase que me decía mi padre les dije:
-No volveré hasta que pasen los nueve meses, porque las cosas no se dejan a medias.

FJAVIER TORO ALEGRE
Premi de prosa d'ESO

¿SUEÑOS?

...Y conseguí, por fin, aferrarme al frío pomo de la puerta. Atrás quedaban ya todas las penurias vividas en la sala de los espejos, donde no encontraba la forma de salir del laberinto que me encerraba y me oprimía, y donde se materializaban mis miedos más profundos y mis pesadillas más reales; o lo que fue peor aún, la sala del fuego, donde con inusitado pavor me encontraba en el interior de un círculo de calientes llamas, que con paso lento, pero firme, avanzaban hacia mí, ahogándome cada vez más en su calor. Cerradas estaban, pues, aquellas puertas, y otras muchas que había ido dejando atrás en aquel largo y sinuoso pasillo, que con histriónica risa reía cada vez que yo lloraba un nuevo fracaso en la búsqueda de la puerta que me diera la libertad, la puerta que ahora estaba frente a mí. Cogí pues el pomo y sentí como se clavaba el frío del acero en mis manos, como si con ojos ciegos hubiera cogido un millar de alfileres amontonados. Me dolí, pero empujado por la fuerza de mi instinto de salvación tiré de la puerta. Intensos rayos de luz invadieron, entonces, la sala que hasta ese momento había sido negra y maloliente como el hollín. Un cielo azul claro se abrió al traspasar la puerta, un cielo azul tan solo manchado por algunas pequeñas nubes de algodón. ¿A qué sabrían aquellas pequeñas nubecillas? ¿Igual que los algodones de azúcar de las ferias? Tal vez, aunque para mí no había nada mejor, en aquellos momentos, claro, que lo que podía observar: Un manto verde se extendía, también, debajo de aquella bóveda celestial, adornada por unos grandiosos y majestuosos árboles, que con posición firme y serena, parecían vigilar el Parnaso en el que me encontraba.

De repente, tétricos truenos tronaron truncando estrepitosamente la tranquilidad del día. Las nubes se tornaron nubarrones, y el cielo claro se volvió rojo y grisáceo. Comenzaban a caer ya gotas, que, más que agua, parecían las lágrimas que en aquellos momentos corrían por mis mejillas, al observar cómo, de nuevo, se me escapaba un momento de felicidad.

Pasé mucho tiempo acurrucada debajo de un árbol que en otro momento había parecido saludable, pero que ahora, como sólo podía ser en los sueños, se erigía seco, deforme y deshojado. Empapada por el agua y las lágrimas, pensaba en poder salir, en qué había hecho mal, para merecer semejante castigo, cuando, de golpe, una lanza atravesó el cielo de arriba a abajo, y se clavó en el barrizal en el que se había convertido la antigua fresca hierba. Pero, ¿qué?!, la lanza estaba devolviendo la vida a la tierra muerta, a la tierra caduca que ahora volvía a florecer. El cielo se volvía de nuevo azul y por él descendía, montado en su pegaso blanco, un valiente y hermoso caballero, que luchaba ferozmente con el triste paisaje. Cabalgó hacia mí, y quitándose el casco me extendió la mano, invitándome a ir con él a su paraíso. Monté con él y me aferré con fuerza a su cintura para no caerme por el camino...

Sonó el teléfono, y Joana dejó de leer la carta que tenía entre sus manos. Se levantó del sofá y se acercó hacia el teléfono que tenía en medio de la sala de estar. No esperaba ninguna llamada, ya que era el primer día que había vuelto a la ciudad después de aquel viaje de negocios a Nueva York, y apenas nadie sabía que ya había vuelto. Cojió con manos temblorosas el auricular, como si su cuerpo ya supiera lo que su cabeza aún no había descubierto. Se acercó al auricular el oído y preguntó quién estaba al otro lado del teléfono:

-Buenos días, llamamos de la clínica psiquiátrica San Mateo. Buscamos a la sra. Joana Sabater. Es una llamada referente a su hermana.

Joana sintió en aquellos momentos como si algún objeto pesado le hubiera caído encima y con pesadez cayó en la silla que estaba al lado de la mesita del teléfono.

Javier Martín, premi de prosa batxillerat

OBSESIÓ

Quisiera conocer tu dulce vida,
En tu alma penetrar y sorprenderte
Como una sombra, que a tu cuerpo unida,
Te acompañará fiel hasta la muerte.

Descubrir cómo fueron tus amores,
Si tuviste aflicciones o amarguras,
Para apropiarme, al fin de tus dolores
Y dejarte nada más que tus venturas.

Vivir en ti, como un ladrón oculto
Que avaro guarda lo que te ha robado,
Y a tu talento rindiendo culto,
Corregir mi destino desgraciado.

Aproximarme a ti con la confianza
Con que la madre se aproxima al niño
Y ser feliz con sólo la esperanza
De alcanzar algún día tu cariño.

Huérfana soy de todo sentimiento
Jamás pasión alguna ha conseguido
Manchar mis sueños con su impuro aliento
Ni hacer en mi alma de maldad un nido.

Tan sólo de lo eterno en las vislumbres
Encuentro un bien que mi pesar consuela,
¡porque he nacido para amar las cumbres
en las que el genio su poder revela.

Tal vez por eso, triste y engolfada
Mi alma de artista en obsesión tan honda
Busca la intensidad, luz de otra mirada
Y a quien, de lejos, a su voz responda.

EVA TORREMORELL.
Premi de poesia de Batxillerat

Omple els buits

IMAGINE

Imagine there's no _____
It's easy if _____ tried
No hell below us,
Above us only _____.

Imagine at the _____, living for _____.

Imagine _____ no countries,
It isn't hard to _____,
Nothing to kill or _____ for,
And no _____ too.

_____ all the people, living _____ in _____.

You may _____ I'm a dreamer,
But I'm not the _____,
I hope someday you'll join _____,
And the _____ will _____ as one.

Imagine no possessions,
I wonder if you _____,
No need for greed or hunger,
A brotherhood of _____.

Imagine _____, sharing all the _____.

You may say I'm a _____,
But _____ not the only _____,
I hope someday you'll _____ us,
And the world will _____.

INSTITUT D'EDUCACIÓ SECUNDÀRIA

JOAN ORÓ

Ctra. Saragossa, Km 464,2
25002 Lleida

Tel. 973268399
Fax. 973275665

e-mail. alopez@pie.xtec.es